Сергій
Задорожний

Народжені вільними

СЕРГІЙ ЗАДОРОЖНИЙ

НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

Поезія

Львів, СПОЛОМ, 2018

УДК 821.161.2
За 12

Мабуть, було би недоцільно в цій збірці зібрати поезію тільки ліричного напрямку. Оскільки наше життя складається із нот пророчого звучання, чистого кохання, трагічних і політичних відтінків. Розмаїття барв старався передати автор у своїй поезії. Водночас він не згущував фарб – звучить поезія, як вільний вибір, свобода людських відчуттів у реаліях нашого часу.

Назва цієї книги "Народжені вільними" – красномовна, адже українці – це волелюбний народ, який ніколи не буде торгувати своєю свободою, що більше, готовий воювати, відстоювати в боротьбі свою незалежність.

Поезія надихає, занурює людей у реальний і космічний час, повертає їх до психології та філософії образу, створеного автором у сюжеті вірша.

З повагою
до Тебе, мій Читачу.

ISBN 978-966-919-377-3

© Задорожний С. С., 2018
© Мусієвський Б. В.
Засл. худ. України, 2018
© В-во "СПОЛОМ", 2018

Сергій Задорожний

"Не дивись у минуле з тугою. Воно не повернеться. Мудро дай лад теперішньому. Воно твоє. Іди вперед, назустріч примарному майбутньому, без страху і з мужнім серцем".

Генрі Лонгфелло

Передмова

Лише задекларувати своє бажання бути вільним – цього вкрай мало. Хоча! В декого і на це не вистачає мужності, сили, відваги.

Кроки, котрі приведуть до здійснення нашої мети, мають бути системними, інколи незрозумілими для загалу, що надалі принесуть, передусім, економічний зиск. Адже маючи у своєму підпорядкуванні фінансову складову, можна будувати омріяну століттями волю. Аргумент сили ще ніхто не відміняв. Потуга може бути військова, економічна, технологічна модернізація не лише військової складової молодої держави. Шановні краяни, об'єднаймося навколо прапора, герба і нашої держави України.

Коли вкладаються кошти в українську освіту – ми закладаємо міцні підвалини свого майбутнього – завтрашнього дня, що обов'язково настане з "барвистою, світанковою зорею", яка так часто присутня у віршах автора.

Правдива величність є тоді, коли сам намагаєшся бути величним у своїх вчинках, в деталях і нюансах, адже рідко випадає нагода бути корисним і одразу досягти позитивного результату у багатьох справах. Лише той досягне своєї вершини, хто рутинно, крок за кроком буде іти, не спиняючись, до обраної мети.

В деяких віршах цього видання людина стоїть свідомо перед вибором добра і зла, коли настає тиша і людина самозаглиблюється в суверенний світ сказаних фраз, поезію самого слова.

Поезія є цікавішою тоді, коли вірші, що входять в збірку, написані в проміжку між попереднім виданням і цією книгою, між читачем і автором немає рецензента. За зміною настрою, або "войовничості" вірша інколи можна відстежити події, які навколо нас відбуваються.

Поетичні рядки цієї збірки заглиблюють кожного в інтимні моменти перебування лише однієї миті, аж до відчуття чогось більшого і глобального на планеті Земля.

Сама поезія – це, можливо, один із засобів спілкування і в її владі зупинити час, тоді ми можемо поринути у хвилювання, які передають рядки, можемо пірнути безпосередньо у вир подій, стати його учасником. Поєднувати природу незримими часовими проміжками і вимірами із самою людиною є завданням поетичних куплетів, які торкаються душі своїм безсмертям.

Автор старається заінтригувати, занурити кожного в таїну існування самої природи, її безконечності і неповторності, глибиною зв'язку зі світом, в якому ми живемо. Завжди слово сказане в поетичному контексті випереджувало сам прогрес і об'єктивне розуміння реальності й самого часу, який інколи іде паралельно, або із випередженням.

Сама суперечність світу, в якому ми живемо, є глибокою, якщо врахувати історичне минуле людської цивілізації, її велич і неземну красу.

Зло в сучасному світі пригноблює людину, як особистість, затьмарює її розум, гнітить душу. На сторінках своєї книги автор намагається боротись з цим і переноситься в сьогодення, де все пронизано патріотичним духом, любов'ю до свого народу і нетерпінням до його ворогів.

Божа благодать настане і зійде на багатостраждальний український народ, що заплатив за своє звільнення від червоного рабства непомірну ціну – життям своїх кращих синів і доньок. Вони віддали його, не вагаючись, в ім'я світлого нашого завтрашнього дня, щоб ми з Вами жили у вільній і незалежній державі Україна.

Для остаточного викорінення з нашої території впливу сусідів та інших, котрі бажають сидіти на нашій шиї – залишилось недовго, але це буде залежати від бажання людей – українців, що населяють Богом дану багату і квітучу країну.

Ми – народ, який вміє воювати, ми зможемо відстояти нашу незалежність і передати її своїм дітям, онукам і правнукам…

Україна була, є і буде! Слава Україні! Героям слава!

З повагою до
Тебе, мій Читачу

Народжені вільними

У своїй Батьківщині, не в приймах,
Ми всмоктали з грудним молоком,
Що були ми народжені вільними,
У козацькому роді, з Хрестом.

Мати рідна для нас є не тільки,
Що підняла, скормила і вивела в світ,
Рідною стала також Україна,
Де зростав я і виріс в просторах твоїх.

Живе́мо ми у тузі, за минулим,
У мріях і в ілюзіях чекання,
Ми іти повинні у майбутнє,
Лише крізь призму сьогодення.

Захищати будемо храм цей довіку,
Адже це є історія, наша Земля,
Не дамо тут нікому васалом ходити,
По безкрайніх Українських полях.

Історію сплюгавити ми не дозволимо.
Козацький славний рід в своєму серці
Виніс атентат, народ весь український,
Кату кремлівському, недомірку і вбивці!

28.06.17 р.

Журавлиний клин у полі

Ключ пролітає вільних журавлів,
Над полем і берізкою в тумані,
Вони дудують в сурми трубачів,
Вона іскриться в ранньому промінні.

Ще не одне кружляли коло в небі
Лелеки над берізкою край поля,
Горіла, мовби з янтарним кольє,
У блиску сонця, у зорі світання.

Вітер легкий, ледь вітами гойдав,
І обережно цю красу хитав і обвівав,
Додолу падали всі перли із листків,
Росою на траву, як золотом Богів.

Клин журавлів високо і не чути,
Вже подались в незвідані світи,
Берізка ще кохається в красі,
А осінь вже тепер вступила в силу.

25.11.2017 р.

Го́ри! Го́ри!

Гори могутні, ріки глибокі,
Небо безкрає, синь неземна,
Раннім серпанком, де хмари високі –
Міст із-за обрію, в злеті крила.

Хвилею подиху, мов би пір'їною,
Солов'їною піснею, щастям душі,
Доля торкається вічною правдою,
Усіх людей, що живуть на Землі.

Сонячний промінь крізь гори круті,
До мого не може пробитися серця,
Стоять непохитні в задумі, стрімкі,
Скалисті, нестримно-чарівні, мов пісня.

Сонце чіпляє вершину гори
І опускає проміння яскраве.
Скали немов повдягали шапки,
Це хмари кудлаті, козацькі папахи.

Гори нам небо собою підперли,
В Землю глибоко корінням вросли,
Надра турбують, де царство пітьми,
Де лава пекельна й холодні струмки.

Ростуть звідти пагони дивні, міцні,
Що радше нагадують шпагу стальну,
А ніж вроджену Землею на зорі,
Любов і красоту, магічну, чарівну.

З піску скам'янілого пагін росте,
Колючий, полум'яно-яскравий
В містично-променисту, казкову,
Цар-квітку відкрився величний.

Всі стежки, що ведуть до гори,
До чарівної квітки у поклику серця,
Сплетені, спутані й туманом покриті,
Бо лікує вона людські долі, життя.

Хто знає дорогу до дива Земного,
Той знає до щастя людського стезю.
Йде нею невпинно, стрімкою ходою,
До свого майбутнього в завтрашнім дні.

Сходами з неба злітає на крилах,
Вільна, нескорена наша душа,
Вона залишається чистою в мріях,
І неповторна красою вона.

20.09.2017 р.

Райдуга щастя

Ми прийшли в цей світ не для сліз,
А для радості, Земної любові.
І райдуга в небі мов істинний слід,
І крик журавлиний високо в просторі.

Коли надвечір'я в гарячих кольорах,
Фарбує хати українські й поля,
Лунають пісні біля лісу, в долинах,
Гаївки, щедрівки й співанки УПА.

Дівчата усі в вишиваному строю,
В віночках плетених серцем одним.
Врода в красунь наших – чиста сльоза,
При заході сонця у барвах рясна.

Як сонце за обрій під вечір зайде,
Віночки, що плетені серцем в піснях,
Водою із блиском проміння несе,
До милого свого, коханого в мріях.

А он-де по небу вже місяць вальсує
І зорі довкола, мов квіти в вінку,
То збуджують нашу найбільшу уяву,
Співають мелодію десь у садку.

Як падають зорі – це щастя в житті,
Задумати треба бажання єдине.
Збуваються чисті, яскраві, Земні,
Ті, що лягають до серця, мов рідне.

Світанко́ва чарівна зоря наступає,
Запалює наші, нестримні серця,
Сади розцвіли, цвітом блаженства
Надія в душі, а довкола весна.

16.09.2017 р.

Серпанок світанку

Обличчя торкнувся серпанок світанку,
Крихтами долі розсівається морок,
Небо схиляється синім барвінком,
Ховається обрій в просторі думок.

Дзвенять струмки, і ручаї, й потоки,
Згори стрімкої, що ховається в імлі,
В тумані синьому, де сплетені стежки,
Якими йду в надії, до душі.

Трава на Землю килим застеляє,
Росинки ранішні холодні і блистять,
Довкола все немовби оживає,
І пісня солов'їна, потічки журчать.

В очах твоїх ранкового блаженства
Зіниці заіскрилися коханням наяву,
Обрусу білого-біліші квіти з неба
Встеляються трояндами з любов'ю.

09.0.9.2017 р.

Куплети кохання

В парку на лавочці вітер гортав
Залишену книгу коханою парою,
Вірші, що на крила він ніжно підняв
Донині хвилюють серця із душею.

Ця книга життя і неспокою в часі,
Криштального передзвону сердець.
На лавочці в парку гортається досі,
Вітром бентежним у пісні з небес.

Для всіх у цій книзі палкі побажання,
І вітер з промінням, туманом, росою,
Дарує на щастя куплети кохання,
Торкаючись подихом, мовби весною.

Летить поміж сосен високих і кленів,
Послання закоханим парам у слові:
Любіть свою Землю! Любіть Україну!
Кохайте любимих! Чарівної долі!

10.07.2017 р.

Вітер і хвиля в морі

Вітер хвилями море гойдає,
Берег гладить водою, мандрує,
Морськими бризками милує,
Краплями мовби промовляє.

Картина спокою лелечого крила,
Гармонії польоту у просторі,
Так бриз морський несе з самого дна,
Не тільки тихий шепіт хвиль у морі.

Блакитні хвилі на пляжний пісок,
Несуть осколки, і відламки долі.
Війна усім так щедро надає урок,
Кличе до випробування духу й волі.

Морськими порогами хвиля гуляє,
То б'є по скалі, потім в море втікає,
Вітер із хвилею воду ласкає,
Її піднімає, а потім кидає.

Рожева хвиля туману із неба
Обрій собою прикрила в далі,
Спомин, що завтра відновиться "бійня",
Не допускаю навіть в страшному сні.

02.09.2017 р.

Клин вбито...

Клин вбито, між добром і злом.
Нема співпраці в них і не було.
Добро пішло своїм шляхом,
А зло довіку, ще дороги не знайшло.

Проходить час, століттями віки,
Незримо пролітають зміни.
Одне незмінне на Землі – воно,
Це є нестерпне і вульгарне зло.

Війна крокує по моїй Вкраїні,
Болючою, підступною ходою,
Шлях зради – заблокований добром,
Він перекритий серцем і душею.

Прийде кінець війни і всім насиллям,
Закінчиться природа всього зла.
Вічним буде Святе добро,
Його безсмертна, полум'яна віра.

07.09.2017 р.

Львівська кава

На столі стоїть кава, чорна і чарівна
І духм'яна й гаряча, з піною і смачна,
Львівська кава в полон забирає сама,
У вечірньому місті, п'янить запашна.

В старовинному Львові запах кави летить,
Між будинків і скверів, замків, церков,
І бруківкою мовби у хвилях пливе,
У фонтані купається і його стереже.

В львівських кнайпах, ось цих і нічних,
В ресторанах, кафе і кав'ярнях усіх,
Всюди вариться зернова, чуть гірка,
Ця, що славиться, незабутня вона.

Кава львівська елітна і її всі смаки,
Запахом надихає нас довгі роки.
Піснею ніжно стелить, на всі голоси,
Кава із колоритом серця й душі.

В себе всіх закохала незрівняно-магічна,
Із вечірнім туманом, безмежно-гостинна,
Росинки криштальні, в променях ліхтаря,
Магія співу, кава львівська моя.

31.08.2017 р.

Злива почуттів

Злива в житті людини, мов стріла,
Емоції всі конкурують із бажанням.
Приплив всіх почуттів, як два крила
Несуть тебе високо, поряд з щастям.

Вона нестримна, інколи зривна,
Як хвиля, що котилась з океану,
Коли вдаряється в скалу вона,
Вибухає краплями дрібного зорепаду.

І опускається в лавину океану бриз,
Криштальною, блискучою сльозою.
А над водою піснею гойдається з небес –
Туман, густою білою імлою, пеленою.

08.09.2017 р.

Зірка щастя у Львові

Львів запалює всіх незабутнім вогнем
Хто хоть раз побував на теренах його,
Меккою є, історичним струмком
Туристичним маршрутом, дивує добром.

В задумі церкви і високі костели,
Замки, що мовлять до нас із століть,
Театри у славі, величні будови,
Вулички у тумані ранковім не сплять.

Промовляє до нас древній і кам'яний,
Загадковий і колоритний, вічний і чарівний,
Нетерпимий до злості, неправди й гріху,
Патріотичний, гостинний, єдиний, величний.

Княжа доба міста Лева і Галич у вірі,
І гори Карпати, переможна Бандери хода,
Солдати Майдану, Донбасу і волі,
Жили тут поміж нами. Герої! Їм слава!

Львів чарує усіх у нестримній любові,
Серцем всіх покохав, хто відвідав його,
Той хто в небі знайшов зірку щастя і долі –
Завітає у гості знов до Львова мого.

06.09.2017 р.

Я повернусь в твої мрії

Я повернусь в твої мрії
Променем ранковим,
У чарівній пісні, в слові,
А може на спомин.

Я прийду до тебе також
З заходом, з зорею,
І в душі торкнусь струни,
В арфи, у Морфея.

Золотавим листом в танці,
Подихом осіннім,
Прилечу до тебе вранці,
Лиш твоїм, єдиним.

Білим вихором нічним,
В сніжній заметілі,
Холодом пройду зимовим,
Снігопадом долі.

Нагадаю я про себе
Незабудками весною,
Твої очі волошкові,
З іскрою, з сльозою.

Я вернусь до тебе знову
Літньою грозою,
Пригадаєш ти на дотик
Моє серце й волю.

Твої вії блиском вкриті,
Від дощу і сліз.
Серця поштовх в круговерті –
Черговий каприз.

06.09.2017 р.

Поле спочину

За селом біля лісу піднялася гора,
А в підніжжі трава похилилась,
Там є поле спочинку, хрести і журба,
Це є місце, де душі прощались.

В тузі завжди всі приходять туди,
Щоб проститись у вічнім спокою,
І пробачити всі їм гріхи на завжди,
Попросити пробачення серцем з любов'ю.

Мовити щиро в прощенні молитву,
З сльозами і з болем згадати ще раз,
Немає дорожче нічого за Віру,
Немає Святіше нічого у нас.

Хрести, що стоять за селом, близ гори,
Нагадують, що усе тлінне в цім світі.
Нетлінною є лише правда і ти,
Ти душа, а волошки схилились у полі.

25.09.2017 р.

Дзеркальна вода

Косу дівчина свою розпустила,
В воду, як дзеркало дивиться там.
В річці побачила долю нещасну,
Втратить коханого, не вірить очам.

Адже вона покохала Івана,
Щирою ніжністю, криком душі.
І цей вінок, що зплітала Оксана
Водою поплив у розсвітній імлі.

Це оберіг був кохання й любові,
Він боронив і від чарів і бід.
Все промайнуло з надією в слові
Серце підказує: крила й політ!

Не втрачено ще те єдине кохання
І чари безсилі, як серце палке,
Вода – не є вісник прощання,
Вона з вранішнім сонцем пливе.

26.09.2017 р.

Земля рідна – цариця

Вітер на крилах несе голос відчаю,
Голос, що гасне у хвилі, в борні.
Із океану, із бурі з сльозою,
Доноситься поклик в вечірній зорі.

Біль прилетіла здалека із штормом,
З вихором і буревієм в вогні.
Гине в безжальному просторі цьому
Судно вітрильне в бентежній воді.

Чорнії хмари зливаються в ріки,
І океан в небі стогне, волає,
Вітер підносить високо лавину,
То кидає хмари на дно і зникає.

В нестримній, нічній круговерті,
Між блиском грози, що палає вогнем,
Судно у шквалах, то падає з громом,
То холодом палить, то ранить мечем.

Вітрило схиляє додолу у мить,
Як падає з нотами; з сцени п'юпітр,
Смолоскипом пала в океані, тріщить,
Корабель ще тримає вода, ще парить.

Безжально град довкала, на світанку,
Б'є нестримна, грізна блискавиця,
Судно іде одержимо до дому,
Там чекає Земля рідна – цариця!

24.09.2017 р.

Сосновий ліс

Я у лісі – де спокій і тиша одна
У сосновому лісі, трава і роса.
Бачу як піднімається стиха,
Світанкова молочна імла.

І кущі, які ще не проснулись,
Ще нахилене гілля в задумі лежить,
Ожина вкриває всі ягоди листом,
А з стовбура стигла живиця краплить.

Хвоєю вкрита Земля близ сосни.
З під неї прикрившись листком,
Несміло він шапку свою піднімає
Гриб білий, міцний, а подалі струмок.

Вода там криштальна, дзвінка,
Сивий відпар Землі, близ потічка,
Покриває долину, а поряд стезя,
І мандрує далеко, там мрія моя.

23.09.2017 р.

Обрій

А обрій цей, що був далекий
У сірій, непривітній тишині,
І посадову смугу літаків на злеті,
І сосни, що покрили в метушні
Всі підступи до смуг аеропорту,
Усе закрили і стрункі, й високі,
Бетонні велетні з покрівлею з бетону.
Сонце тепер сідає не за обрій,
А за стіну із цегли різної й металу.
Немає погляду тепер у далі,
Немає спокою у чистій мрії,
Немає істини у задумі й печалі,
А тільки небо неприборкане на ділі,
Бо дощ і сніг, гроза і град є вільні,
Без дозволу гуляють по Землі.
Світанки наші й промені вечірні,
Заходи сонця в кольоровій гамі,
На це є воля самої природи,
Але не видно обрію у заході зорі.
Дороги сірі танець закрутили,
Довкола нас, хто в просторі, хто в часі,
Кружляють і біжать подалі,
Щоби не бачити ні туги, ні сльози.
Осінь гаряча на коні гуляє,
А листя стелиться, літає і парить,
Траву фарбує, схили засипає,
Немов-би все сіяє і горить,
Усе вкривається багряним жовтолистом.
Земля не спить ще, але вже дрімає,
Вже видно сонце ока краєм,
Край неба жаром і вогнем палає,
Не видно тільки обрію – зникає.

23.09.2017 р.

Дорога в надії

Коли ідеш по вулиці нічній
Лінії струму гойдають над тобою,
Як нотний стан у п'єсі симфонічній
А ноти – це птахи, пісню співають.

Мотиви ллються нової години,
Не співані до нині, мелодійні.
А ти ідеш у напів сутінках доби,
Де світять старовинні ліхтарі.

У надвечір'ї дроти інієм сльозились,
Морозом вкрились, сивою гофрою,
Біжать поміж "солдатами" стовпами,
Стихають ноти із ритмічною ходою.

Небо вечірнє розлилось і сяє,
При погляді аж душу окриляє,
Світло на небі в образі сонету,
Наче комета поміж зір блукає.

Ці лінії, що линуть вздовж дороги,
Це мрії наші і щасливі сподівання.
Вони летять на подих сонцю і зорі,
В надії зустрічі із променем світання.

05.10.2017 р.

Опалий лист

З вітром листя пливе, стелиться до Землі
У повітрі кружляє і вальсом танцює.
Як юрбою летить тихим шелестом хвиль,
Заворожує око, пристрастю намалює.

Вітровій наче дує в стрімкій круговерті.
В піруетах пірнають вогняні листки.
Немов миттю минулось листом у конверті
Як у сні промайнуло, життя на зорі.

Ще недавно було все так явно і щиро.
Де поділось усе. Зникло десь у вогні.
Я проснувся – лежу у траві, а довкола,
Лише листя опале, у кольорах зорі.

В небі чути як клич журавлиної стаї,
У далеку дорогу з вітром помандрував.
Осінь знову прийшла і яскрава й червона,
Але лист, вже опалий у повітрі літав.

27.09.2017 р.

Пропозиція є

Пропозиція є і, звичайно, за гроші,
Свої принципи зрадити, ідеали в житті,
Перейти через гріх, наступити на гордість,
Честь дорожче продати і горіти в вогні.

Пропозиція є, ще від кого не знаєм,
Щоб прожити у згубі, без серця в війні,
В пустоті, де тепло і любов продає,
У насиллі і злі, душу вбити в дорозі.

Пропозиція є живу кров проливати,
До збагачення йти, всіх рубати мечем,
Голу правду клясти, істину не сприймати,
Існувати в страсі, в голові лиш туман.

Може сонце зійде і розвіє імлу,
В тобі знову прокинеться вільне, нестримне,
Промінь в серці пробудить, яскраву зорю,
Добро поглине тебе, бо є вічне, Святе!

30.09.2017 р.

Помста й заздрість

Не опускайтеся в житті до рівня помсти,
І заздрість ваша є поганий консультант.
За ворогів своїх моліться у тривогу,
Вони не знають, що їм винесено атентат.

Ще поки тут, багаті й безтурботні,
Як їм здається, все у них вже є,
І діти тут прилаштувались на роботі,
І апарат працює, він ним копійку б'є.

Усе б нічого, але є ще інша сила,
Ніхто не зможе обдурити свою долю.
Настане час, усе піде колись в нікуди,
Пригадаєш, коли був недавно "суддею".

Може образив когось, в житті своєму,
Немов ножем ударив його в серце.
Маєш момент для цього слушний,
В Бога пробачення просити, ось і все.

На небі хмари клубляться юрбою,
Збирається звичайна літня блискавиця.
Подумки в дитинстві і пливеш рікою,
Довкола спокій, житня косовиця.

30.09.2017 р.

Осіння музика

Календар на стіні жовтим листом горів,
Листопадом мрійливим війнуло у слові,
Землю сіє багряним, кольоровим, ярким,
Застеляє килимом осіннім в просторі.

Синя річка пливе і надію несе.
Не погасла ще пісня у водах ранкових.
Небо впало в стрімку, де кохання живе,
У гірську, із порогами мрію чудову.

Другий берег ріки, як тебе досягти,
Переправи немає поблизу, ні мосту.
Човен в силі доправити, допливти,
По хвилях в промінні світанку.

Берег цей, куди човен пливе у зорі,
Весь покритий парною, дрімною імлою,
Він білий в тумані, тільки сосни одні,
Виринають і мовби страждають тобою.

Вибухає салют феєрверком із листя,
То вихором лине і вістку несе,
Листок цей калини, я прошу у вітру,
Вручити коханій, як її віднайде.

Там життя все написано було моє,
З присмаком гіркоти, як калинові грона.
Вздовж берега ріка лілеї білі гойдає
Німора краси і довкола одна дивина.

Вранішні води моєї гірської ріки
Осяяні першим промінням любові.
Великим коханням створеної краси
Журавлиного льоту і вічної волі.

03.10.2017 р.

Підкова на щастя

Райдуга брамою стала на в'їзді
До міста мого з королівським гербом.
Небо фарбує кольорами спектру,
Підковою на щастя, стала оберегом.

Веселки яскравої бліки лягли.
Запалили людям у серцях вогні.
Вітерець в саду хитає мальви,
І роса стікає з пагонів трави.

Коромислом промені між небом і Землею,
Обручем, з серпанком барв відтінків,
Білим обрусом із переливом і зорею,
Встеляється життя з барвінком квітів.

Так в яскравій і містичній круговерті,
Коли місто все купається в фарбах,
Я іду, не помічаю дива у просторі,
Це туман, що застеляє очі у думках.

08.10.2017 р.

Гармонія лісу

В лісі тиша, цвіркуном дзвенить,
І повітря свіжістю холодить,
Траву ховає папороті лист,
Роса стікає по стеблу, блистить.

Мурахи сік березовий весною,
П'ють досхочу і цілий день вони.
Літає комашня над джерелом з водою
Тростини хруст лунає від ходьби.

Пісні співають лісові птахи,
Так мелодійно і зовсім без фальші,
І камертон їм не потрібен на зорі,
Сольфеджіо вони не вчили в школі.

А спів який, аж серце завмирає,
І жити хочеться в гармонії душі.
Цей, хто зайшов у ліс – він окриляє,
Виходити із нього поки не спіши.

08.10.2017 р.

Шана вічному герою

Якщо себе не будемо любити,
Ніхто плече не схоче підставляти,
За нас ніхто не піде воювати,
Якщо не будемо себе ми поважати.

Я вірю, що ми варті є уваги,
Ми заслужили шану і довіру,
Щоби усім разом на захист встати,
Хоч навіть у терновому вінку.

Поки війна у розпалі на сході,
Рани ятрить з сльозами гіркоти,
Зростають козаки, свої герої,
Захисники вітчизни, мамині сини.

Вітер згортає лист опалий і траву,
На мраморній плиті могильній.
Козак загинув за свою державу,
За рідну матір, духом був сильний.

Не буде смерть його забута у віках,
Хоч сльози матері нестримні і гіркі,
Вся Україна, з сумом, на колінах,
Віддає шану вічному герою.

А в небі синьому летіла зграя
Завжди чарівних, вільних журавлів.
Лелечий клин із сумом відлітає,
На крилах несучи надію всіх віків.

12.10.2017 р.

Дорога

Дорога, що біжить в незвідані далі,
Нестримна, динамічна, волею міцна,
Щоразу нам приносить відчуття самі,
Але є нескінченна, бо летить сама.

Поміж дорогами – суцвіття націй,
Ми зобов'язані обрати, хоч одну.
Знедолення народу – у чужих традицій,
Захоплення Землі, та, вбивства у роду.

У нас є зброя – це традиції, месія,
Це таїна, суцвіття нації, вона,
Це оберіг, який завжди охороняє,
Народ страждальний, йому слава.

Шляхи незвідані і кожен йде своїм,
До царства обираємо свою дорогу.
Далеко десь, на істинній стезі Земній,
Зливи змивають із душі скорботу.

Коси дощу долину поливають,
Напувають пелюстки квітів польових.
Дзеркальними очима озера споглядають.
На всіх людей, які летять повз них.

12.10.2017 р.

Світанок обрію на зорі

Ледь світанок торкнувся обрію на зорі,
Зазвучали барвисті і грайливі пісні,
Ранок лагідно промінь поклав на траві,
Заблистіли росинки яскраві в вогні.

Колись така юна, горда і чарівна,
Поряд була така і весела й сумна,
І коса в тебе чорна, а очі – весна,
Стан вродливий мрією розцвіла.

А як в тебе до серця хмари прийдуть,
І неспокій і туга, холодом обіймуть,
Я завжди буду поряд з тобою в житті,
Ми знайдемо проміння в своїй синяві.

Ти казкова спокуса і жадана в красі,
Знову ріки джерельні, вітряної сльози,
Небо чисте, безкрає, в лелечій далі,
Цвітом біло-рожевим розквітають сади.

Де тепер ти – не знаю. Приходиш у сни,
Невловимо правдива, жартівлива завжди,
Ти нагадуєш спокій, що покинув думки,
А сама мелодійно співаєш пісні.

15.10.2017 р.

Перемога над стихією

На березі в вогні,
Човен стоїть на варті,
Всю силу у поході,
Втратив, ішовши сюди.

Крізь шторм в сивій воді,
Поміж пекельні хвилі,
На вістрі круговерті,
Без вітрил, дійшов в борні.

Він виконав Святе,
Життя зберіг і душі,
Море реве і стогне
Б'є хвилею в імлі.

Бризг із вогнем в судні,
Зійшлися у двобої,
Хто стихію переможе,
Той виживе в житті.

Нестерпна біль ятрить,
Рану, що кровоточить.
Із душі серце просить,
А сльоза з очей біжить.

Ми знов перемогли!
Ця вогняна стихія,
Ця грізна блискавиця,
Нас не вивела з строю.

16.10.2017 р.

Чай на столі...

Горнятко чаю на столі і запах долі,
Духмяний напій живить сильну волю,
Нестримну жагу до життя й любові,
Це водоспад зорі ранкової весною.

Ковток минулого, стрімкого і п'янкого,
Що полонить і чисті мрії, і буття,
На спомин ще ковток кохання чарівного,
І забуття у Святості Земного каяття.

Не тільки чай, а і жива вода із джерела,
Є тою силою, що захищає завжди нас,
Свята вода є оберегом щастя і добра,
Щоби вогонь, який горить – не згас.

Келих чаю і гармонія в твоїй красі,
Обрусом білим скатертина на столі,
І злагода, і спокій у магічній тиші,
І намисто, що лежить в твоєму серці.

Дзвін, який звучить в тобі нестримно,
Знімає біль, що назбиралась за роки,
Букет троянд червоних в вазі, ще з росою,
І чай духмяний квітковий, це спокій.

А за вікном вже вечір, зорі на дворі,
Проміння місяця холодні, ледь торкають
Недавно ще усе таке близьке в тобі...
Розлився чай й троянди похилились.

22.10.2017 р.

Верба схилила віти…

Верба схилила віти над водою,
Немов дівчина коси до роси.
Милується красою молодою,
В воді дзеркальній ранньої зорі.

То воду гладить листям у тумані,
То вітер піднімає, хвилею п'янить,
То розсипає наче бісером, гойдає,
І все довкола сяє і блистить.

Верба ще довго вітами гойдала,
Допоки вечір обрію торкнувсь,
Коси у воду озера спадали,
Плилися віти, то розпліталась.

Верба всю ніч гойдала листом
Аж до проміння світанкової зорі,
Яка припорошила віти лиском,
Золотом кришталевої сльози.

24.10.2017 р.

Зоряний океан

Океан, океан, що над нами пливе,
У розлитім повітрянім світі,
В світі чарів і мрій, він надію несе,
На безкрайніх просторах любові.

Голубінь, синява, хвилею у красі,
Розкриває заобрійні далі.
На човні поміж хмар, доля наша пливе,
Чи повернеться знову в коханні?

У безмежжі спокус, в жаданні дивини,
Зоряний океан у цім світі казковий,
Так реальний, близький, у потоках імли,
Обрій сяє промінням , немов волошковий.

Літаки в висоті журавлиної стаї
Покидають краї і мандрують в світи,
Океаном зірок пропливають у небі,
Чумакують в безодні, де лелечі стежки.

21.10.2017 р.

Окропився сніг багряним...

Окропився сніг багряним,
Біля гордої калини,
Всі плоди ще на гіллі,
Кров і сльози пролили.

На колінах, близ героя,
Що лежить в морозній тиші,
Побратим в тузі схилився
Незворушні, його очі сині.

Куля серце зупинила
Маминій дитині й сину.
У скорботі із батьками,
Вся безмежна Україна.

Небо потемніло миттю,
Вітер блискавкою б'є.
Тут лежить солдат в спокої,
А над ним калина плаче.

Тут герой, що захистив,
Собою Вкраїну матір,
А весною тут лелеки,
У ключі будуть літати.

21.10.2017 р.

Бутоньєрка у петлиці

Бутон обірваної білої троянди
Лежав покинутий на чистому снігу.
Він відлетів з весільного букета,
Як розправляла молода фату.

Тепер вже парна кількість квітів
В букеті, що молодий подарував.
З цього бутону, що в снігу лежав,
Бутоньєрку у свою петлицю вставив,
А ще одну троянду кумі подарував.
Число непарне квітів знову,
Запанувала поміж них любов.

Марш Мендельсона прозвучав у залі,
Серця закоханих забились в унісон,
Подарок свій прислало небо долі,
Розвіяло так швидко, наче віщий сон.

16.03.2018 р.

Симфонія осені

Осінь листом засипає
Різнобарвним, кольоровим,
І палітра фарб буяє,
Жовтим і червоним.

Проливні дощі осінні,
Ще не прилітали
Листя на Землі, в перині,
В спокої лежали.

Крони всіх дерев листом
Багряним ще вкриті.
Вітер крутить полум'яним,
Листопадом в співі.

Берег річки застелився
Покривалом рівним,
На воді опале листя
Вже пливе узором.

Мелодії птахи співають
Не так чарівно і не солов'їно,
Довкола осінь магією манить,
Не довго буде бабинеє літо.

І журавлиний клин у небі,
І клич лелечий на зорі,
Симфонія театру, як усні,
Війнуло холодом, зима на носі.

24.10.2017 р.

Осінь

"Зловживання хитрістю свідчить про обмеженість розуму; Люди, які намагаються прикрити в такий спосіб свою наготу в одному місці, неминуче викривають себе в іншому".

Франсуа де Ларошфуко

Лі-лі Пу…

Недавно лі-лі Пу… з'явилося у ЗМІ,
Бо голодають "русскіє в рассєї" знову.
Немає на прилавках сиру, м'яса, ковбаси,
"Бояришнік" зникає часом з раціону.

Усе б нічого, та ціна на Юльний газ
Упала і піднятися не хоче.
Спасіння є: "бояришнік" у даний час
В продажі оптовій ще на полицях є.

Народ підніметься і , може, скине владу,
В державі – де на площі труп лежить,
Ще не проснувся сам електорат від храпу,
"Бояришнік" в меню ще поки входить.

Життя іде, летять бігцем години,
Нестримна жага до споживання їжі.
А поки на полицях, що треба для душі –
Лише "бояришнік" у величі, в своїй красі.

Запам'ятайте й передайте лі-лі Пу …
Не зміниться життя ваше ще доти,
Допоки труп лежатиме на площі,
І Крим поки не звільниться від гніту –
бояришнік хлестати вам довіку.

26.10.2017 р.

Не продається батьківщина.

Земля багата наша українська
І люди патріоти – істинні сини.
Не продається тут життя, ні воля,
Душею також торгувати не з руки.

Не продається рідна матір, батько,
І власна честь і гідність, і кохання,
Не продається схід і захід сонця,
Твоє дитинство і рідна Земля.

Не продаються зорі, мрії, небеса,
Безмежна даль і голубінь стокрила.
Це все є наша рідна Україна,
Це батьківщина наша, пісня солов'їна.

25.10.2017 р.

Нестримний плин часу

Час промайнув так швидко, непомітно,
З ким спілкувався і любив, і поважав кого,
Давно вже багатьох немає, так скорботно,
Пішли у кращий світ так швидко, наче не було.

Цінуйте час, який відведено всім нам,
У спілкуванні з найріднішими людьми,
Нехай іскра із серця об'єднає всіх разом,
Може в останнє бачимося з ними.

Час швидко пролітає, кличе за собою,
Але ще тут багато всього на Землі,
Не знаєм де, коли настане ця година, –
Ви розмовляйте з рідними людьми.

Даруйте радість, поки бачите їх тут,
Бажайте щастя і здоров'я на віки,
Не стане їх, не стане нас, та люди будуть,
Не буде голосу рідні, не буде рідної руки.

Сльози не буде вже тої гіркої і Святої,
Ростила, підіймала нас, завжди любила.
Не буде і твердої, мужньої опори тої,
І слова надійного, правдивого і твого.

Цінуйте і дітей своїх, батьків, онуків,
Цінуйте день, який настав у спокої і мирі,
І сонце, що з-за обрію, із-за лісів,
Спів горлиці, що ти так ранішній любила.

27.10.2017 р.

Пригорща хвилі Дніпрової

Пригорща джерельної криштальної води
Така жадана, чиста прохолода,
Знімає біль з душі, вселяє спокій,
Вже надвечір'я і твоя чарівна врода.

Немає кращого лікарства, ніж вона,
Цілюща, від зорі іскриста і прозора,
Рятує всіх на схилах вічного Дніпра,
Вода Свята, є оберегом нашого добра.

У цій воді є віща сила і могуть,
Код поколінь і наші вічні гени.
Правда і віра в нас самих живуть,
Непереможна вдача наша на віки.

По небу місяць й зорі над Дніпром,
Чумацький шлях поміж зірок гуляє,
Береги могутнього, ревучого, стрімкого,
Встеляються травою й незабутками уже.

28.10.2017 р.

Вітер гуляє

Вітер гуляє, вітер літає,
Нестримно верби гне у низ,
А серце промінь свій посилає,
І просить в вітру – щоб не блискавив.

Коли все небо в темних хмарах,
Довкола скрізь є круговерть,
Вербові віти гойдаються в косах,
Сльоза паде, немов на паперть.

Листя кружляє, листя мандрує,
Разом із вітром в вихорі,
Верба здіймає гілля до гори,
І просить в неба спокою в душі.

Буремний вітер розсіяв хмари,
І промінь сонця все накрив,
Верба схилила віти додолу,
Усі заплетені у коси ясних днів.

29.10.2017 р.

Приречена нація

Земля здригається від воєн і біди,
Розривів мін, гранат і молодих сердець,
Довкола бомби вибухають на шматки,
Вона волає, просить, бо скоро кінець.

Невже народ весь втратив розум,
Не може бути так: що всі кати,
Що люд московський хоче крові,
Радіє, коли горе скрізь і гинуть люди.

Невже забули ви, що є війна?
Невже знов хочеться нещастя і біди?
Не може бути, щоби ваші матері,
Дітей народжували тільки для війни.

Не може бути нація приречена на смерть,
Це не гуманно і не християнський хрест.
Або тоді, може, немає нації – виходить?
А це є просто поневолені раби з окрест.

Невже тиран кривавий буде царювати,
На людській нашій крові паразитувати,
Невже не зможем об'єднати ми потуги,
Перегорнути цей листок історії навіки.

Ми – люди і звучить це величаво,
Гостями є ми на Землі нашій Святій,
За мир в усьому світі щиро промовляймо,
Щоденно у молитві до Христа правдивій.

Дощі ідуть, це плачуть горем небеса,
З сльозою, туга вся з душі виходить.
З далека поміж хмар сумних – краса,
Промінь пробився і високо бродить.

01.11.2017 р.

Стукіт дятла

У ранній, ще напів нічній порі,
Світанком поки ще не розцвіло,
Чути ритмічний стук десь в далині,
Немов із камертоном дятел на сосні.

Звук цей настільки рідний і знайомий,
Завжди у лісі дятел ноти награє,
Музичні п'єси і етюди, і кантати,
Дзьобом своїм він вправно стукає.

Ген-ген з далека в лісі і до ночі,
Стук чути дятла всюди чарівний.
Він всім знайомий із дитинства,
І такий різний, завжди мелодійний.

На жаль, трапляється, що стукає людина,
Усе життя своє в доказках і нашептах,
У зраді помирає та Свята душа,
Стала донощиком брудним і це є жах.

Все виправим, як вчив Христос:
"Нема гріха, що Бог пробачити не може".
Сповідь очистить душу волею небес,
Ехо відлуння – серцю допоможе.

03.11.2017 р.

Доля іде назустріч

Іду край лісу, пізній вечір
І місяць виглянув з-за хмар.
Десь, мабуть там, де білий храм,
Мірошник проживає і зброяр.

На дворі темно, – ніч довкола,
Заснули липи обабіч дороги,
Лиш біло-терен з гілкою плода,
Плеча торкнувся з краплею роси.

Взялася тиша, стукіт серця,
Нестримно вибухає раз у раз,
А іноді лунає голос тиші,
І хмиз ламається, коли іду, весь час.

Назустріч доля йде мені,
Її не видно, але серцем чути.
Не знаю, чи торкнусь ще дерези?
Нічна роса, туман, сині волошки.

На небі зорі, місяць на човні,
Трава позолотилася промінням.
Я чую, як в нічній зорі,
Серце моє є провидінням.

05.11.2017 р.

Осінь прийшла

Осінь траву позолотила вранці,
Жупани багряні дерева одягли,
Листя злітає з них, кружляє в танці,
Ми стоїмо близ джерела напитися води.

Вона холодна, з полиском, джерельна,
Свіжа і чиста, і смачна, а сама – пісня,
Б'є з-під Землі криштальна і дзвінка,
Із світанкового туману, із потічка.

На небі стиха смуток наступає,
Хмари юрбляться і мозаїку кладуть.
Промінь сонця є далекий – не обігріває,
Верхівки сивих сосен з вітром гуляють.

Осінь прийшла така яскрава, запальна,
На конях, що летять, мов білі журавлі.
До нас спустилася, на колісницях з неба,
Дарує мить останню осені в любові.

Дощі взялися проливні, такі сумні,
Як падають, то очищають нашу душу,
Все, що було – з водою йде, повір мені,
А я під проливним дощем, шукаю духу.

06.11.2017 р.

Спогади з дитинства

Заростають стежки, русло змінюють ріки,
А ліси скрізь стоять на сторожі, в чоті,
Лише твій океан, є у тобі навіки,
Із дитинства, в красі, з зорепадом в душі.

Мрії лише одні у мандрівках невтомні,
Поринають у сни і барвисті й сумні,
Вони нас повертають в роки наші юні,
Такі чисті, криштальні, мов гірські ручаї.

Сонце сходить не так, як у старшому віці,
На світанні роса не блистить, як тоді.
Журавлі як летять – наче ти у дитинстві,
І курличуть вони, такі рідні пісні.

Світ у кожному з нас – неповторний і свій,
Він такий неземний, близький і далекий.
Барвами зайнялась вся веселка, а обрій,
Райдугою стоїть: незворушний, п'янкий.

05.11.2017 р.

Муха і джміль

Дорога, що веде далеко – вже втомила,
То вліво повертає, то керує вправо,
Муха в кабіну вже давно влетіла,
На боковому шклі так впевнено сиділа.

Минає кілометр, другий, й третій,
Пейзажі за вікном летять стрілою,
Захвилювалась пасажирка, що не втрапить
Потім назад додому з цією їздою.

Заметушилась вихором в кабіні дзокотуха,
З розмаху в око зацідила водієві,
Залізла в вухо пасажирці на сидінні,
Допоки не відкрили вікна у машині.

З прискоренням знайшла шпарину
І вилетіла із перетягом на звороті.
Від'їхала далеко від рідної хатини,
Вернутись важко тепер буде до оселі.

Блукала мандрівниця довго, манівцями,
Навколишніми селами, розквітлими садами,
Полями рівними, чарівними стежками.
Та все дарма, є марна трата часу й сили.

Житло облаштувала біля траси, де машини,
Мчать з швидкістю і в цьому є її надія.
Настане час приїде і її, ця заповітна мрія,
І серце в неї загориться у передчутті, події.

Одного разу на окраїні села в тумані,
Ще сонце із-за обрію не виглядало,
Напитися нектару в ранішній зорі,
Летіла через житнє поле, ледь світало.

А в передліссі джміль, вже працював,
Поки не вийшло сонце – мед збирав,
Коли побачив її – зразу покохав,
Цю золотаву кралю, царицю полів.

На джмеля око теж поклала муха
І стали жити разом в вулику його.
Не покидало тільки спомин за минуле,
Те дороге дитинство вабило й звало.

Рішила! Якось по обіді, до траси полетіла,
І причаїлася на схиленій вербі,
Аж ось авто неподалік пригальмувало,
Вийшла поважна дама із тампоном в вусі.

Двері в авто прочинені, як і тоді,
Влетіла для мандрівки з швидкістю туди.
У водія, що там сидів – пов'язка є на оці.
Та – що ходила до кущів – тримала квіти.

Розхвилювалась юна мандрівниця,
Скрипнули двері, діватись нікуди
Авто на швидкості, минаються помістя,
Дерева пролітають і хати, й двори.

Вікна в авто зачинені і було гаряче.
У го́рі подорожниця, стала літати,
То на букет, то на вікно присяде,
Почала вже помітно нервувати.

Коли в безвиході залізла в друге вухо,
Та вп'ялась водієві у здорове око,
Лише тоді відкрили бокове вікно.
Вона із радістю майнула швидко.

Аж ось він – рідний двір і та хатина,
Під стріхою якої дитинство провела,
Тут вона жила і швидко зростала,
І розуму набралася, зорі стрічала.

Зібрались на сімейну раду родичі усі,
Багато говорили, але згодом відпустили,
До того єдиного, що обрала у світі,
А добиратися знову попутньою їздою.

Цей раз автобус рейсовий й вікно
Було прочинене, лунала музика як у кіно.
Домчалась з радістю і без переживань,
А на зупинці вірний джміль літав давно.

Нестримна сила вічного кохання
Перемогла у виборі єдиної стезі.
Життя кидало героїню у випробування,
Не підкорилася і зараз також у дорозі.

Зараз в житті в закоханої є родина,
Яка завжди прийде на поміч у біді.
Вона знайшла для себе другу половину,
А на дворі весна, у небі журавлі.

11.11.2017 р.

Звук тишини у полі

По справжньому звучить лиш тиша,
Коли застелено все білим полотном.
Звук такий чистий в полі, в небі хмара,
А в мене спокій на душі, димить туман.

Залишилось сонце ледь помітне,
Снують холодні, сірі і зимові дні,
А я дивлюсь, і я чомусь для себе,
Знаходжу ноти радості в житті.

Я в полі, у просторі, як в польоті,
Душа нестримна, вільна і весела,
Зграя птахів граційно і чарівно,
Берізки доторкнулась хвилею імла.

Стоїть одна у полі, віти похилила,
Стовбур забілений високий і міцний.
Вітер гойдає гіллям, все запорошила,
Зима холодна. Вечір незабутній, мій.

06.11.2017 р.

Porsche

Машину поливає дрібний дощ,
Так щиро, з неба і відверто.
Не знає дощ, щойно власник Porsche
Помив на мийці дорого й ретельно.

Не знала також і ворона в небі,
Що справила потребу на вітрове шкло,
Трактор, що їхав із колгоспу, близ авто,
Переднім колесом заїхав у болото.

Збіг всіх непрогнозованих обставин
Привели цього власника Porsche
Помити ластівку знов мильним,
Вже другий раз за день, поки усе.

11.11.2017 р.

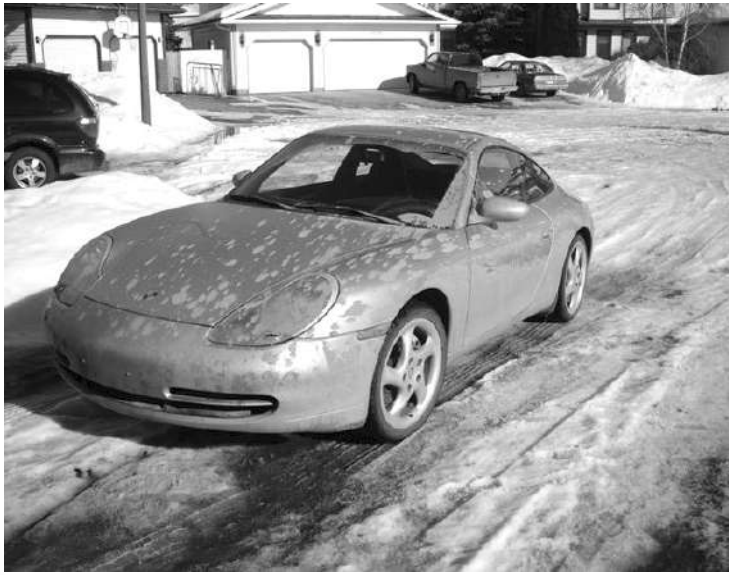

Дощ весною

Коли весною з неба крапельки дощу,
По підвіконні мелодійні гами
Вистукують то на зорі попсу,
То пісні напрочуд і милі, і знайомі.

Як із заходом сонця, вже коли,
Довкола все стихає і лягає спати,
Лунають то ритмічні, то гучні удари,
Кришталних крапель, що із хмари.

Коли у небі синім знову блискавиця,
Як смолоскип в руках, чи жирандоль,
А ти у полі чистім і Свята водиця
Тебе оберігає, відганя печаль.

12.11.2017 р.

Квіти цвітуть

Присутність невловима спокою в цей час,
Коли цвітуть жоржини у дворах.
Тут раптом музика звучить для нас,
Картина писана художником у нотах.

Цю неземну красу закарбувати мав,
На все життя, на віки в нотах і співати,
Хурделиця і вихровій тюльпанів, мальв,
Кущі піонів, айстр і незабудок в полі.

Душу художника натомість полонили,
Мелодії кохання фарбами зачарували,
А на картині – де букети малювали,
Усю красу магічну в нотах записали.

Коли картину серцем відчуваєш,
Вона мелодію співає завжди іншу,
Дарує істину тобі, ти поринаєш
У світ незвіданий і чарів, і краси.

12.11.2017 р.

Повстаньте в собі! Схаменіться!

Повстаньте, люди, в собі, схаменіться,
І підніміться вище себе, Ви є люди,
Не смійте один одного вбивати, стережіться,
Бо кара за цей смертний гріх невідворотна.

Не смійте обирати цих, хто продається.
Нестримна жага до наживи і грошей –
Поганий консультант в житті, здається.
Не йдіть за цими, хто не виконує ідей.

Фільтруй усе, що тобі кажуть і не вірте,
Не довіряйте свою душу партії і їх князям.
Обдурять! До ворожки не ходити, може?
Не будьте Ви смішними, на сміх курям.

Істину підтверджує сусідня нам країна, –
Найбільшим ворогом Тобі є: Твій сусід.
Забрати хоче все, рабом народ зробити,
Убити волю до свободи й задушити.

12.11.2017 р.

Весна із колоритом відчуттів

Весна чарівна з переливами кос,
Із барвами світанку чистої зорі,
Лягає фарбами на полотно весь час,
Мазками маляра в твоїй дорозі.

Квіти заплетені в волосся пісень з гір,
Які лунають і струмляться джерельцями,
Коси дзвінкі кришталь них і прозорих лір,
Течуть з вершин бурхливими річками.

Весна у небі і в повітрі, й на Землі,
Прийшла із колоритом і палітрою чуттів,
Збудила мрії, сподівання весняні,
Надії від людського щастя всіх років.

Вона одна, така грайлива, як завжди,
У косах квіти, а в душі тепло.
Обрій чарує легкістю тонів і ці манери,
В ній бачу, як у сні – лише добро.

Буває так, що хмари набіжать,
Дощ проливний обмиє лиця наші,
Коли із неба ллє – це Божа благодать,
Народжується істина назавше.

10.11.2017 р.

Я іду до тебе

Доріжкою гірською з місячним промінням,
Я іду до тебе з щирістю, з теплом.
Місячна стезя з твоїм велінням,
Щастям горить, вкрита туманом.

Я прийду, бо доля кличе і палає,
Хоч на крилах, із коханням прилечу,
Я до твого серця стежку знаю.
Ти надійся і чекай, я вже іду.

Місяць золотом припорошив смереки,
Кленове листя промені фарбують,
Свої віти сосни прихилили до Землі,
А верхівки в небі з зорями мандрують.

Ми зустрінемось, а небо синє в зорях,
Як імлою прикривається некошена трава,
Місячне проміння, немов у блискавицях,
Запалюють і романтичні, і закохані серця.

За рікою, на галявині, як уві сні,
Зорепадом летять білі зорі твої,
Червона калина у нічній симфонії,
Грона схилила в чарівній мелодії.

12.11.2017 р.

Спокій осінній

Парк дихає вже спокоєм осіннім,
І листя під ногами жовте, золоте,
Доріжки засипає різнобарвним,
І тишину охороняє й гідно береже.

Промінь осінній сонця вже гуляє,
По закутках, поміж розлогих кленів,
І кучерявих ясенів, по лавках, і алеї,
Траві, ще де-не-де, не скрізь зеленій.

Туман ще не розсіявся з обіймів ночі,
Роса вже на листках осіла, на стезі,
І доля десь чиясь сумує у печалі,
На відстані скупої і відвертої сльози.

У сквері скрізь, впродовж маршруту
Стоять шляхетні і міцні шлябани,
Й лежить опале листя листопаду.
Стежками тут гуляють закохані пари.

19.11.2017 р.

Мелодія акордеону у Львові

У Львові вечорами, як палають ліхтарі,
Акордеон мелодію чудову награє.
Вже вечір і смеркає, але місто у вогні,
Воно лише тепер поволі оживає.

Відлуння йде над замками і куполами,
Над золотими вежами церков.
Вуличками тихими, численними дворами,
І площами , як чарівний мотив.

Акордеон в тональності – то плаче, то співає,
Ноти дарує всім мажорні й голосні,
Буває пісню він заводить у мінорі,
Зате закінчує у Forte, на високій ноті.

Вже осінь і кленові гілля всі сховали,
В собі життя затамували до весни.
Листя із формами сердець злітали,
Багряним опадали, вальсом кружляли.

Вечірній Львів – магічний, неповторний,
А ще, як на бруківку ляжуть сніги,
Забілені провулки і високі клени,
Смеркає світло і горять барвисті ліхтарі.

20.11.2017 р.

Мати Україна

Сьогодні ти мені все розповіла,
Ти була так відверта, ти сама,
І допомоги ти не попросила,
Завжди одна, весь час одна.

Щоденно руки працьовиті ти свої,
Ні кремом, ні бальзамом не мастила.
Переживала й думала за душі рідні,
Молитву за дітей ти промовляла.

Ти рідна мати українського народу,
Твій образ в серці нашому завжди.
Ми вижили, живемо й будем жити,
Бо в нас є Україна, рідна мати.

Такої матері, як Україна вільна,
Немає в світі більше й не буде.
Таких синів і дочок, лиш вона,
Материнським серцем стереже.

Ти вистояла упродовж століть , одна,
Тому що гени і характер був правдивий.
Небо лазурне – це твоя душа,
А серце матері є простір лебединий.

15.11.2017 р.

Українка і доля

А як полем хвиля піде, вітром понесе,
А дівчина чорні коси свої розплете,
І як пісню заспіває чарами весни,
Ноти розіллються ехом, голосом струни.

А відлуння на світанні дзвоном оживе,
А дівча, у танці мов би, із вінком пливе,
Стрічки – кольорові зорі у вогні блистять,
Вишиття на сорочках узорами є особливе.

В українок доля чиста, мов гірка сльоза,
Вона не схильна і правдива, героїчна.
Коли іде долиною, колоситься трава,
Навкруги рясніють квіти в полі і весна.

16.11.2017 р.

Муха-контрабандистка

Муха з переляку кордон спільний
Незаконно на світанку перетнула.
Як летіла, то пліт був високий,
За колючку контрабанду зачепила.

На плоті блоки сигарет зависли,
І спирт, і свіжий мед, цвітний нектар,
І патока, вино, і золото, бурштин,
І опій, білий порошок, біліше хмар.

Тепер на лінії розмежування на кордоні,
Висіло все добро, зачеплене на плоті.
Перший патруль без ризику, в обході,
Знайде усе й одразу, не спішачи, поволі.

Ображена своєю долею і низкою подій,
Муха осіла на чужій, не нашій стороні,
Хоче з плоту зняти нишком багаж свій,
Зате є небезпека опинитися в полоні.

І будь тут мудрою, хоч сядь та плач,
Усе, що було в неї вклала в контрабанду,
Може порушити ще раз границю, бач,
Для переходу треба мати дозвіл – візу.

Не стала сподіватись милості від долі,
Взяла лопату і прорила лаз під полосою,
Тепер вона, подружки, родичі і їхні діти,
Несуть увесь товар і під Землею, і з собою.

Добре було довший час, прилаштувалась,
Фінансове становище істотно стабілізувала.
Та прикра подія бізнес враз загальмувала,
Повінь відбулась у районі, її лаз розмила.

Муха шукає нового стабільного достатку.
Розмістила в інтернеті дані й ремесло.
Служба безпеки зацікавилася нею,
Відчувши, за кордон втекла давно.

Гнійна муха прихопила із собою:
І золотий батон, і унітаз, й колекцію картин,
Ножі, рушниці, мощі святих і долари,
І страусів, бджолярство і пеньки сходин.

Брала усе, що можна тільки взяти,
Забула тільки Землю свою забрати,
Її за гроші потім можна продавати,
Дозволять в мавзолеї на вождя сідати.

19.11.2017 р.

Зими між нами не було

Тріскучим інієм покрите кольорове листя,
Припорошило білим і холодним снігом.
Коли ступаєш – оксамитом слід сміється,
То ще зелений, лист опалий і з морозом.

Грона калини, ще такі осінні і сумні,
Без листя геть давно хитаються самотньо,
Присипані блискучим і чистим сніжком,
Немов картина – кров із молоком, чарівно.

Ще не вступила у свої права зима,
Журавлі курличуть, відлітають клином,
Природа ще не спить, вона одна
Оберігає нас всіх , бо є оберегом.

Я чую, ти ідеш мені назустріч гордо,
Ступаєш обережно, наче мінною стезею,
Твої сліди залишені такі легкі, казково,
Тепло та радість лине над Землею.

Твій образ в мріях душу зігріває,
А сивою імлою вже усе приморозило,
Твій невагомий ніжний стан співає,
А я твій невловимий погляд скрізь шукаю.

Коли із твого серця хмари відлетять,
А у відношеннях в душі весна наступить,
Я знову доторкнуся серцем до твого,
Ну а зиму між нами всю розтопить.

22.11.2017 р.

Осінь завітала

Осінь листя із дерев усіх знімає,
Опадають листопадом і кружлять,
І пташня у вирій відлітає,
І звірят по норах десь ховають.

Усе стихає і природа засинає,
Для того, щоби потім відродитись,
Прийти з сильнішим подихом весною,
І закохатись, а в любові загубитись.

Весною грози з неба змиють
Цю тугу і неспокій і насильне зло,
Травинки із Землі і зафарбують
Всі полонини кольором несміло.

І потечуть дзвінкі, стрімкі джерела,
І пісні вечорами й чарівні гаївки,
І це буде, але вже осінь завітала,
І горобина замаїлась відтінком краси.

22.11.2017 р.

Церковний дзвін у Львові

Церковний дзвін у Львові – він магічний,
Він полоняє душі у людей, лікує,
Він направляє всіх і їх застерігає,
Він сонце будить і світанки загоряє.

Якщо дзвенить чарівний – очищає,
Він сили додає і зцілює всіх нас,
Він розливається магічним передзвоном,
І місто поринає у молитву кожен раз.

Із куполів церков злітає білий сніг,
Коли дзвонар мелодію задзвонить,
То розливається довколами мов оберіг,
Іскра горить Людкевича, Івасюка, п'янить.

Це джерело, яке не висихає зроду,
Наповнюється кришталевою водою,
Чистішою немов гірська сльоза –
Це люди наші, це багатство нації, Земля.

Дзвони в гармонії звучать так ярко,
І знову люди йдуть до свого джерела.
Львів прокидається з зорею, мелодійно,
Тут Білозіра ручаї, як два крила.

24.11.2017 р.

Коли піднімається вуаль

Коли злітає із думок вуаль,
І небо чисті очі відкриває,
Душа у тебе проситься у рай,
І ти її незмінно відпускай.

Вона повернеться щаслива, як весна,
Із квітами у серці, з оберегом долі,
І запалає знов в тобі іскра,
Яскрава і підвласна своїй волі.

Якщо туман думками всіх заволодіє,
І пелена опуститься на очі в тузі,
Душа у тебе є, ти пам'ятай,
Вона не зрадить і не кине в горі.

23.11.2017 р.

Віщі сни збуваються

Міст над річкою схилився,
Аж до цього берега,
Плавно, ніжно опустився
Веселкою з неба.

Він єднає два світи –
Цей і той, далекий.
Він об'єднує серця –
У полоні пристрастей.

Опорою в житті у нас,
Він є в всіх надією.
Усі мрії, лиш в думках,
А кохання з долею.

Я хотів би потопати
У обіймах істини,
І плисти, і досягати
Берега на пристані.

Як прекрасна сторона,
Що навпроти тебе,
Там цвіте твоя душа
Кольорами неба.

Ген за бистрою рікою,
Де туман збирається,
Ти гуляла там росою,
Віщі сни збуваються.

26.11.2017 р.

"Жорстокість є завжди результатом
страху, слабкості й боягузтва"
Гельвецій

Гицлі з Москви

Гицлі у Донецьк зайшли,
Гицлі є в місті Луганську,
Крим зайняли знову вони,
Людей мордують у Слов'янську.

Напали гицлі із москви ріки,
З цієї самої гнилої річки,
Вони голодні, – це кати,
Людей вбивають блазні, гади.

Ще довго їх плодити буде
Москва – гнила й брудна ріка.
Кров п'ють і псів й котів ті гицлі,
Людську тепер вже п'є орда.

Невже ми будем їх терпіти,
Цих кровопивців із москви,
П'ють кров священну вкраїнську,
Кров людську вільної Землі.

29.11.2017 р.

Сповідь Свята. Причастя

Ми простягаєм в небо руки,
Коли благаєм щастя і добра,
Коли серце вражає гостре слово,
Воно розрізує його й тече сльоза.

Ми просим в Бога за прощення,
За світлий і щасливий день,
За завтрашній вінок благословення,
За наших рідних чарівних дітей,

За мить, яку даруєш нам, Спаситель,
За спокій, силу і тепло Твоє,
За віру, що від Тебе нам приходить,
За благо завтрашнього дня Святе.

Ми на колінах просимо, прости,
За все, що було і за все, що буде,
Ми грішні, але сповідь на віки,
Нашим спасінням є й, повірте, буде.

Причастя душу очищає, береже,
Спасає, руку допомоги подає,
Є оберегом нашим, наставляє,
А небо тут ще нас охороняє.

30.11.2017 р.

Дзвін сльози

Чути дзвін від сльози, чути тихий мотив,
Чути тихе відлуння і ехо прощання,
Чути ледь непомітний, твій погляд у слід,
І твою незбагненну красу й чарування.

Осінь в душу прийшла, лист опалий лежить,
І скорбота, і туга у тебе вселилась,
Така ніжна твоя сльоза впала, на жаль,
І розбилась у горі, росою розлилась.

Непомітно зима поселилась в тобі,
І не чути вже сміху, ні іскри у слові.
Не приходить Морфей на крилах у сні,
Але серце страждає у мріях, в любові.

Чути відгомін там, десь далеко в душі,
І приходить весна, мальвами розквітає,
Невловима твоя усмішка, як тоді,
Світло радості породила, щастям скресає.

03.12.2017 р.

Розподіл

Світло впало на одежу,
Коли двері відкривали,
Промінь розділив все миттю,
На дві рівні половини.

Ніби я ще тут стою,
У своєму виборі,
Але вже розділений,
У промінні лінії.

Цей розподіл – він умовний
Але все ж існує,
Правою стопою – вільний,
Але лівою – в минуле.

27.11.2017 р.

"Армійська дисципліна тяжка,
але це тягар щита, а не ярма"
Антуан Рівароль

Полум'я вічності

Полум'я червоне і горить життя,
Вже не зовсім юне, а ще молоде,
Все палає жаром, димом забуття,
Все в золі зникає, наче неземне.

А я ще поки дихаю і ще живу,
Ще кров тече гаряча в моїх жилах,
Я не здаюся, я борець і я іду,
І перемога буде, немов я на крилах.

Воля моя незламна і тверда,
І свого я завжди доб'юся.
Ходою впевненою йду, хоч рана
В серці сочиться чистою сльозою.

Вогонь горить, напалмом вигоряє,
До тла, усе з золою, з попелом летить,
А я відроджуюсь в житті, я не згоряю,
А небо таке чисте, в вічності – це мить.

04.12.2017 р.

Твоя доля

В океані хвиля синя,
Піднялась високо, стрімко,
До скали, до берега,
Розбивається чарівно.

Від гори, з підніжжя,
Голуба, жива лавина,
В океан прямує пісня,
Сива і могутня, чиста.

На просторах синіх вод,
У міцних своїх обіймах,
Дві стихії, наче в битві,
Стрінулись у протидіях.

Немов два могутні леви,
З ревом на просторі,
Б'ються з силою в імлі,
Дві нестримні долі.

В шумі, у вирі прибою,
Хвилі, мов птахи, летять,
І себе у смутку я питаю –
"Це є щастя, а може печаль?"

Коли все бурлить, страждає,
Світ буяє й голосить,
Душа чомусь уся співає,
І серце у симфонії звучить.

В боротьбі, в баталіях, в борні,
Твоя гартується сталева воля,
До тебе повертається завжди,
І сила, і талант, і твоя мрія.

02.12.2017 р.

Моя стежино

Ой стежино моя, ти далека така,
Як я довго шукав, куди стелишся ти,
Між далеких дубрав, де літає вона,
Моя мрія одна, у житті на віки.

Може ти десь у сні, завітаєш одна,
Ти, стежино така чарівна, неземна.
Як стихає вже день і заходить зоря,
Тихо стелиться шлях – ти у мене одна.

Йтиму довго ще я у далекі світи,
А доріжка моя буде йти і вести.
І тоді, коли я, вже прийду до мети,
Хтось піде по ній, по стежині моїй.

02.12.2017 р.

Симфонія зими

Пухом білим зима завіває,
Снігом чистим, холодним мете,
Лягає на гілля, пісню співає,
За вікном хурделиця, хуга гуляє.

Гне дерева високі додолу,
Віти голі на вітрі гудять,
Сніг з Землі підіймає у гору,
Мелодію в небі дзвенять.

Немов на сцені в філармонії,
В музику вихору вступають альти,
І контрабас у підтримку мелодії,
Із солом скрипки одної струни.

Диригентом цієї симфонії
Із пюпітром у партії нот,
Пише пісню й одразу виконує,
Вітер – автор холодних кантат.

Ну а флейта чарівно-магічна,
Немов в воду пірнає з вогню,
Наче Моцарт і Штраус, Чаковський
Диригують цим вихором снігу.

Весь оркестр симфонічний вальсує,
Понад сосен високих й смерек,
І морозом пекучим по струнах,
Ноти чисті шукає лиш серцем.

Феєрія Віденського концерту
Відбувається зараз у нас на очах,
У місячних променях в бурі протесту,
Сніжинки холодні літають в зірках.

Хвиля морозна, як у припливі,
Б’ється до берега і в синє небо,
Росою краплинно іскриться в повітрі,
Перлами стелиться з вітром так любо.

Мрія в казці зимовій мандрує,
Все, що було, уже не вернути ,
Але є ще надія, вона оживає,
Співає щоб душу свою зігріти.

07.12.2017 р.

Місячні чари

Ліхтарі горять, коли смеркає,
Ніч лягає тут і на поля,
Ясени стоять і все стихає,
Горобина грона простягла.

Китиці червоні вітер на гіллі
Хилить в протилежні усі боки.
Незворушні сосни та смереки,
Боронять берег гірської ріки.

Місяць усім проміння посилає,
Хоча холодне, але неземне,
Лягає м'яко там, на всі довкола,
Наче малює , поле вишиває.

Із вікон світиться, ще є надія,
Коли так м'яко не згасає світло,
Наступить завтра, а з нею і мрія,
І прийде з чарами знов літо.

Поки палають в полі ліхтарі,
Стоять у магії вечірнього сіяння,
Закохані гуляють ще в осінній дрімоті,
В місячному й зоряному чаруванні.

10.12.2017 р.

Легкокрила сивина

Легкокрила сивина очі затуманила,
Непомітна тінь, як в привида, мара,
Сутінками світанковими майнула,
Десь імлою, у підніжжі дерева заснула.

Схилились віти над Землею у тумані,
Заховали гілля у ранковій дрімоті,
Ледь прокинулись із щебетом пташні,
Перші промені спіймали вільної зорі.

В полях похилились золотії колосся,
Небо синєє ген простяглось в далечінь.
Відблиск неба в воді та й рікою кохання,
Відпливає все далі в круговерті подій.

11.12.2017 р.

Лист у дзвоні зорянім

Світанкова зоря золото розкидає,
Промінь падає ледь і листок золотить,
Вітер в лісі шумить і гілками гойдає,
А пелюстка золочена дзвоном дзвенить.

І краплини роси з ехом падають вниз,
Поливають траву в дрімоті ще ранковій,
А лелеки на крила взяли передзвін,
Полетіли у простір безмежний, далекий.

Соловей затягнув пісню рідну мою,
Ніби я повернувся в дитинство своє,
Там мандрує мрія моя , мов в раю,
Душа, ще така молода, ще співає.

В лісі дзвони співають і зоря зайнялась,
Небо чисте , без хмар і таке голубе,
А довкола веселка в кольорах розплилась
І гармонія в серці, наче пісня пливе.

Як би знову пливти в океані доріг,
І обрати одну, лише вірну, ось ту.
Знову чути здаля, із далеких світів,
Дзвін, що несла лелека на своєму крилі.

09.12.2017 р.

Очі закохані

Очі дивились на мене у сні,
Очі дивились в далекій дорозі,
Такі добрі, із променем, як чарівні
І незрівнянні, у своєму видноколі.

Закохані, з неба явились мені,
Із відблиском щастя, вогню у душі,
Що вирватись полум'я хоче в сльозі,
Я дивлюсь у них, бачу тугу й жалі.

Бачу в ніжних, красивих очах
Спомин з трагічним прощанням,
Видно серце, що плаче в грудях,
За минулим і щирим коханням.

Трапляється так, на жаль, у житті,
Все минає, а пам'ять турбує.
Пройде час – ліки від самоти,
Побачу ті очі і душу зігріє.

10.12.2017 р.

Перша сивина

Осінь кинула перші на скроні сніги,
Ще не дуже помітні, але вже сумні.
А було тут недавно, шукали стежки,
Дітьми ще малими на рідній Землі.

Скільки щастя довкола між нами було,
Мрії чисті, Земні і їх сподівання,
Це все наше дитинство, це наше добро,
Це світанок у полі і перше кохання.

Ніби вчора батьки, ще такі молоді,
Проводжали до школи в ранковій зорі,
Небо було без хмаринки в просторі,
Захід сонця – це дійство у фарбах в уяві.

А як дощ, чи гроза – то симфонія звуків,
Передзвін у мільйонах написаних нот,
Це криниця невичерпна щастя і чарів,
Це відродження в дітях своїх, і любов.

Ще як сніг завіває, застеляє стежки,
Запорошене поле з лісом білим манить,
І на згадку з дитинства у моєму дворі,
Гілка з гроном калини на морозі стоїть.

Ось уже сивина – і моя тут рідня,
Непомітно і швидко промайнули літа,
Може, спомин не минеться, мов пісня,
Посланням залишиться! Прийде весна.

16.12.2017 р.

Оберіг роду

Рід наш із покоління в покоління
Перстень магічний дарував,
Він мав велику силу в чаруванні,
Був оберегом мого роду, всіх застерігав.

По чоловічій лінії у спадок приходив,
Від батька і до сина, а згодом – до онука.
Силу він мав лише тоді велику,
Як обруч у добро скеровував свої вітрила.

Хто володів цим перснем і до віку,
Із пальця не знімав він цю перлину,
Звичайним людям тільки допомогу
Він надавав в потребі і щоденну.

Добро від серця поштовхом ішло,
І вітер в морі чистім знаходило,
Він міг призупиняти війни, зло,
Хто перснем володів – це ангела клеймо.

І папороть завжди вогнем цвіла,
В серцях людських і у високих горах.
Рута червона надію дарувала,
Вночі на неземних Карпатських схилах.

І в Україні він спинив війну криваву,
Він зупинив насилля і зневіру,
Подарував знов крила у просторі,
І на світанку щастя з літньою грозою.

Цей перстень збережемо у роду своєму,
І знов держава сильною стає,
Багатство наше – це правдиві люди,
Це гордість українська і серце співає.

24.12.2017 р.

Передзвін мелодії в душі

Нестримне журчання води,
Що ллється із гір, з давнини,
Краплинне тремтіння й струмки,
Мелодію дзвонять вони.

Моя рідна пісня звучить,
На вільних просторах моїх,
У синьому небі летить,
В безмежних, безкраїх, Земних.

Дзвін чути геть в далині,
Котиться з гір й до зорі,
До передзвону в душі,
Туди, де летять журавлі.

Криштальний і чистий мотив,
Так вільно лягає на спів,
Полум'яним, а може, сумним,
Чарівним зорепадом віків.

Струни у серці й цимбали,
По нотах дзвінких вигравали,
Стежки із намиста в'язали,
Ручаї водограєм сплітали.

25.12.2017 р.

В часовому вимірі

Час на Землі не існує, лиш мить,
Минає у простір в динаміці руху.
Відлік також, нестримний порив,
Адже, облік вести треба і на віку.

Може встрінуся я із минулим своїм,
Бодай ще хоч раз, на яву, без вагань.
Я побачу себе і здоровим, і юним,
І родину свою, всіх живих, хоч на мить.

Знову час полетів, не здогнати його,
Але все було так, вже наглядно і близько,
Я вдивляюсь у вічність, що миттю пройшло
Я певен, що вже недосяжне воно.

Він швидко зникає, такий дорогий,
Зловити його – це вернутись в минуле.
Прожити ще раз цей відрізок чарівний,
А потім що буде? Пірнути в майбутнє!

30.12.2017 р.

"Дай, Боже, нам любити Україну понад усе
сьогодні – маючи, щоб не довелось потім
гірко любити – втративши"
В'ячеслав Чорновіл

"Україна починається з тебе"
В'ячеслав Чорновіл

Туга за сином мого народу

Рана до сих пір ятрить нестримно,
Біль пронизує серце наскрізь,
Україна втратила героя свого,
І захисника й солдата – пробудись.

Він був з нами – це пророк наш,
В боротьбі життя його минуло.
Він поклав за нас з тобою – найдорожче,
Все, що мав, усе , що в нього було.

І схилились терези за наш народ,
За незалежність і жадану волю.
Знов за нас усіх і весь наш люд,
Доля щедро дарувала із любов'ю.

В цьому, що Земля наша Свята
І дарує нам таких провідників
Заслуга роду козацького здавна,
Любові материнської до дочок і синів.

Журавлі у вирій на зорі летять,
І курличуть пісню на прощання,
Він із ними полетів ген в даль,
Серце з нами у любові і в стражданні.

Біль у серці назавжди за сином,
Ще сочиться кров, така жива,
Ще сльоза гірка із передзвоном,
Землю орошає, а трава ще сива.

Веселка між небом голубим
Та Дніпровською цілющою водою!
Громовиця з проливним дощем –
На світанні спомин за Тобою!

30.12.2017 р.

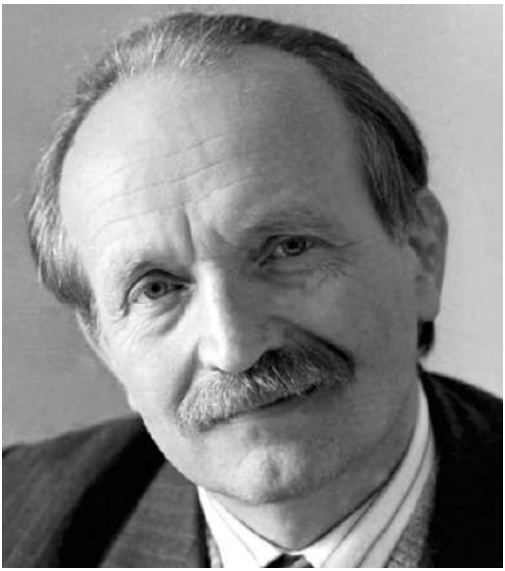

Зорі в небі чарівні

Надвечір'я! В небі ліхтарі,
Над летовищем швидко майнули,
В даль омріяну всі літаки
Піднялися й крильми махнули.

Сніг з морозом сипле і мете,
Небо темне, синє, аж за обрій,
А вогні із ревом, зоряні,
Полетіли з швидкістю, чарівні.

Небом їм ще довго мандрувати,
В надземних, безмежних океанах.
Зорі ясні вказують дорогу,
Шлях Чумацький – у просторах.

В нічній, безмежній заметілі,
У круговерті вітру, в синяві,
Вони нам зорями здаються,
Пропливають небом, наче по ріці.

Я ще довго буду пам'ятати
Цю зорю, що простором плила,
Це – провісник щастя для родини,
Це – народження жаданої дитини.

Хай літають з миром літаки,
Хай кружляють в небі України,
Ну а потім радості й добра,
Нехай кличуть всіх на уродини.

30.12.2017 р.

Хвиля в морі

Розбігаються хвилі у морі,
Ніжним плеском, немов уві сні,
Голосом шумівної тополі,
Із припливами, мов чарівні.

Морська хвиля торкає скалу
І, відбившись, тікає у море,
Додає вітер силу стрімку,
Її знову в стихію вертає.

Цей процес без кінця і зупинку,
З блиском сонця, що вода несе,
Знов лавиною з пінного простору,
Поміж гір пробивається , стогне.

Білим,чистим, парним молоком
Заливає скелясті припливи,
Наче вкрито все білим рядном,
Ніби айсберги впали з вершини.

З моря греблею котиться бриз,
Голубою лавиною з піснею долі.
А далеко у морі ідуть кораблі,
Ми чекаємо вісточки на суходолі.

31.12.2017 р.

Голос сонця

Сонце яскрить на прилеглих довколах,
Лепту вносить свою, мемуари карбує.
Коли світить – то серце квітне у травах,
Проростa відлуннями й у росах співає.

Як ховається знову десь обрій у хмарах,
Ехо пісні звучить чистим голосом з гір,
Покриває далекі простори в туманах,
І летить з смолоскипом, немовби факір.

Голос цей, він живий і безмежний,
В дар підносить надію і дарує любов,
Він могутній і ніжний, чарівний, гарячий,
У світанках Земних – кришталевий мотив.

Це букет весняний з запахом полонини,
Це струна, що дзвенить скрипкою у саду,
Це краплини сльози, що упали із мальви,
Яка з крові солдат проросла, мов з вогню.

Промінь сонця струнить зорянії цимбали,
Розливається блиском, хвилею і жалю,
Ніжно лиском торкає весняної роси,
І щастя розсіює вітром своєї душі.

01.01.2018 р.

Симфонія з гір

Гори в сивій імлі засипають сніги,
Сріблом геть покриваються схили,
В хмарах гірських, де метуть віхоли,
Розсипаються білі іскристі сніжинки.

На вершині сосна гіллям плавно хита,
І спілкується там з вітром на сніговії,
А смерека, що поряд росла – теж вона,
Шепче з вітром у хмарах, немов у таїні.

Над горою стоїть і смерека, й сосна,
А верхівками дивляться в зоряне небо.
Буревії в підніжжі гори, нижче хмар,
Верхів'я смереки пірнає у зоряне диво.

Місячне сяйво на віти пухом лягає,
Сріблом і золотом з переливами зір,
Наче із простором в сні розмовляє,
Тихо пісню співає, мов симфонію з гір.

02.01.2018 р.

В зорянім тумані

Крізь хмари густі, що над нами пливуть,
Пробиваються промені ясні і чисті.
І в житті так буває, погода дощить,
Але мрія дорогу знаходить у щасті.

Лайнер між променями летів,
З-за хмар, із гуркотом, в красі,
На злітну полосу з далеких світів,
Сідає велетень чарівний на зорі.

Тінь, яка ковзнула по широкій полосі,
По краплинах ще парної світанкової грози,
Під підковою веселки у ранковім небі
Відпочити прилетіла на летовище у сні.

Тінь така велика на Землі лежить...
Ще недавно із повітряним судном
У захмарнім, нескінченім просторі, як мить,
Подолала шлях далекий в нього під крилом.

А тепер у спокої, у тишині, в чеканні,
На посадковій смузі, геть у забутті,
Мара лежала привидом на самоті –
Сама примара в зорянім тумані.

20.05.2018 р.

ANTONOV 225

Наші роки летять

Проминають роки, пролітають у сні,
Чайкою сизокрилою линуть,
І здалека своїм крилом на зорі,
Сигналять, блискавкою палають.

Нестримно пливуть у безмежжя роки,
Непомітно і так колоритно,
Зграєю голубів сизокрилої мли,
Ключем лебединим у вирій.

Серце летить з хмаркою голубів,
Із своїми літами у мандри,
Душу свою наздогнати хотів,
Журавлиним клином зустрічати.

Роки в білих зорях заблукали,
Поміж далеких, милих, на віки,
Із мріями всім нам начарували,
Кличуть нас в заобрійні світи.

03.01.2018 р.

Львів – щасливе місто

Вікова краса всіх храмів Львова,
Чистота молитви, що іде з сердець.
Покаяння і сповідь, і щира покута,
І святе причастя – є в ньому вінець.

Місто, що закохує у себе добротою,
Чистою правдивістю, щирістю людей,
Є лікарем фаховим, що зцілює душею,
Дарує радості, мов неземний Морфей.

Місто горить яркими ліхтарями
І місяць стелить променем своїм,
А ми йдемо із щирими думками,
Зоряним небом і долі навздогін.

Ще коли пісні довкола чути,
Наші мелодійні, мрійні, чарівні,
Наче в швидких козацьких чайках,
Над містом плинуть у ранковій млі.

Львів – місто нескорених людей,
За своє завтра – боремось щасливе.
Не буде віри тут чужої, бо Андрей,
Шептицький заповів Євангеліє Боже!

В нічному небі білі падають зірки,
Орфей із лірою симфонію співає,
І казка, аж до світанкової пори,
Допоки обрій сонцем запалає.

06.01.2018 р.

Паралельний світ

Чомусь доля гірка випала знов мені,
І надмірна вона й неприступна.
Де шукати її, свою пісню в житті,
Таку вічну й кришталь ну і солов'їну.

Вона стелиться дзвоном гірської води,
І джерелами чистими тихо журчить,
Я не чую її і не бачу сльози,
Не торкається серця мого, не болить.

Трояндою випала на білий сніг,
Пелюстки посипались краплями крові,
В мені гордість палає наперекір,
Холод в душу вселився, немає любові.

Навкруги і цвіте, і життя ключем б'є,
Все вирує у фарбах, жаданій красі.
Тільки всього не бачу, воно не моє,
Живу, немов в паралельному світі.

07.01.2018 р.

В горобини крила журавлині

Горобина в полі жаром розцвіла,
Запашна, червона і весь час одна,
А хитає вічно долею твоєю,
Вітер вільний і буремна віхола.

В полі гнеться, стогне і гойдає,
Віти по Землі свої на траву кладе,
Грона рушником вишитим встеляє,
І сміється й плаче, долю закликає.

Мріяла літати вільним журавлем,
Щастя скрізь шукати і свободу,
Сама довіку, із прикутим коренем,
Незворушна в холод і пекельну спеку.

На світанні, у просторі, і на полонині,
В полі чистому, де хвилею туман,
Пісню заспівала з вітром на зорі,
Про стаю лелечу в небесних обіймах.

Але тут вона єдина, вона молода,
І краса її чарівна у близьких довколах.
А в наступному житті: мрія наяву, –
Крила журавлині і політ у хмарах!

07.01.2018 р.

Заслання довжиною в життя

Рожевий цвіт розкрився в саду,
Він манить чарівним звучанням,
Така незворушна, неземна і легка,
Біла крона накрила дерева сіянням.

Я кличу тебе, одну, на світанні,
Побачити що це за дивна краса,
Коли на пелюстку лягає проміння
І сонцем іскриться краплинна роса.

Хочу, щоб ти мені глянула в вічі,
Безодню побачила й море кохання,
Щоби всю дорогу осмислила двічі,
Бо я вже обдумав – іду в заслання.

Заслання довжиною в життя,
Встелене цвітом, пелюстками весни,
Я і не вірю, невже все реальність?
Але ж ні, – це сон і уявне бажання.

08.01.2018 р.

Серце в полоні зими

Чому, коли падає сніг уночі,
Він містичний такий неймовірний?
А коли у людини зима на душі –
Це трагедія наша, біль нетерпимий.

Так буває в житті, це ще не драма,
Є ще виходи з цього глухого кута,
Подивися на небо – голубінь неземна,
Не видно хмаринки, веселка барвиста.

Ввечері місяць гуляє, мов в казці,
Зорі яскраві довкола в танку,
Падають людям в надії у згадці,
Шляхом Чумацьким у мандрах до ранку.

Ластівка танець в повітрі, як в мрії,
Чайка над морем летить і вальсує,
А в полі чистому, там під калиною,
Хвиля туману світанкового віє.

Роси стікають із блиском в долині,
Сонце піднялось з-за обрію, з тіні,
Промені впали на твої зіниці,
Сніг розтопили в замерзлому серці.

08.01.2018 р.

Сокіл в небо зоряне літав

Сокіл в небо зоряне літав,
По далеких безкраїх просторах,
Душу вільну свою там шукав,
Серце, що волає в кайданах.

Він злітав у далекі світи,
Там немає ні правди, ні кривди,
Є безмежжя, де линуть думки
І у зорях купаються мрії.

Сокіл довго на крилах летів,
У заобрійних далях земних,
Смуток вічний зібрався з довкіл,
Поселився у хмарах сумних.

Він ще там, де зради немає,
І стріла у спину не летить,
Ще мандрує, в промінні гуляє,
Ще затримайся, чудесна мить.

Але знову летіти потрібно
У свої омріяні рідні краї.
Тут стрічають смереки велично,
Сині гори і доли, зелені гаї.

Тут все рідне, своє, оку миле,
Тут холодна, краплиста роса,
І природа довкола співає,
І гірська кришталева вода.

12.01.2018 р.

Сніг кружляє невпинно

Сніг лягає так ніжно, невпинно,
Покриваючи спогади юні свої,
За вікном кружляє так близько,
Морозом вишиває узори на шклі.

І коли вирує сива хуртовина,
Замітає холодом дороги і стежки,
Близько полум'я, що роздуває тяга,
Здається затишно і тихо. Поряд ти.

І тепер, мабуть, вже більшого не треба,
Твої очі із довірою вдивляються в мої,
Я не вірю, що на світі так буває,
Але я знайшов усе, що втратив у житті.

А на дворі віхола гуляє і танцює,
Білим вихором, аж зорі засипає,
Місяць білий непомітно пропливає,
Поміж хмар і пісню чарівну співає.

14.01.2018 р.

"Ніхто у світі не заслуговує на таку повагу, як людина, котра вміє мужньо долати горе"
Сенека

Небо розкололось

Роздвоїлось небо, розкололось
Снарядом впущеним в життя,
Смерть полетіла, так вже сталось.
Вже долітає і немає вороття.

Суха з косою на ракеті
Радіє, почуттям немає краю.
Що зробиш? Так вчинили люди,
А може це не люди, а шахраї?

Та ні, це нелюди з серпом червоним,
Літають досі і винищують людей,
Бо після смерті їх не закопали,
Гниють вони в гробах, де мавзолей.

На щастя, є ще Божа сила,
Ракету скерувала у болото,
Із пасажиром, ідолом червоним
На тисячоліття впала у багно.

Над нашою Землею на світанні
Знов журавлі літатимуть ключами,
А небо буде голубе і чисте,
І діти будуть у любові виростати.

14.01.2018 р.

Поле тюльпанів

Поле жовтих тюльпанів
Так яскраво горить,
Жовтогарячим промінням,
Кольором сонця манить.

В сивій, світанковій порі,
Сині гори стоять незворушно,
А вершини в снігу, їхні схили,
Аж до квітів холодом покрито.

Це тепло, що від поля іде,
Відбивається променем в гори,
Звідтам синім струмком потече
Кришталева вода у долини.

Я зустріну джерела дзвінкі,
Що співають пісні в полонині
І туман прохолодний в зорі,
І росу, ледь помітну в сіянні.

Трава, ще уся в дрімоті,
Ще покрита імлою в тіні,
А пелюстки тюльпанів в любові,
Ще купаються в чарах, у сні.

17.01.2018 р.

Хвиля удачі

Море вдихнуло прохолоди п'янкої,
На повнії груди і хвилю несе,
Я стою, мовби прикутий тобою,
Звістки чекаю, стихія прийде.

Вітер збирає потужну лавину,
Стогін несеться, до берега йде,
Блискавка з неба пірнає у воду,
Небо у хмарах, закрилось усе.

Йдеш до мене, з вулканом емоцій,
Чашею холоду, пекельним вогнем.
Я на скалі, непохитній, високій,
Хочу летіти у світ журавлем.

Ось прийшла, моя хвиля удачі,
Може, ти мрія, а може ти в сні,
Небо схилила, дивилась у вічі,
Свій поцілунок дарувала мені.

Може, на крилах із криком лелечим,
Скриюсь за обрій в далекі світи,
Я не забуду цю хвилю чарівну,
Що дарувала надію в житті.

19.01.2018 р.

"Розумний чоловік має право бути нещасливим тільки через жінку, яка того варта"
Марсель Пруст

Мелодія душі

Зіркою у просторі світишся мені,
Піснею чарівною чую у душі.
Вільно ти гортаєш мої сторінки,
Ще коханням писані, де цвітуть гаї.

А коли світанок подихом шумить,
І промінням ніжним листя шелестить,
Я в мріях далеко, де життя – це мить,
Сльоза у тебе іскрою по щоці біжить.

А як день смеркає, обрій у вогні,
Ти даруєш знову настрої казкові,
Цілющі джерела падають дзвінкі,
Дістаєш із синяви зорі вечорові.

Ніч як розкинула коси розплетені,
Ген та довкола все квітами встелено.
Срібло туману розходиться хвилею,
Небо алмазами всюди засіяне.

Магія всесильна, пісня неземна,
Ти зачарувала, душу обняла,
Птахом сизокрилим мелодія твоя,
В серці поселилась на довгії літа.

21.01.2018 р.

Символ віри

Синьо-жовта стрічка для нас –
Символ незламності в боротьбі,
Вільного серця у грудях весь час,
Щирості думки у цьому світі …

Неба блакитного, долі безмежної,
Лану пшеничного, хліба духмяного,
Щедрості долі і вдачі козацької,
Щастя Земного, простого, людського,

Сили могутньої, волі незламної,
Нам долі шляхетної і співчуття,
Твердості духу, в стражданнях – любові,
Провідника українського на все життя.

22.01.2018 р.

Місяць в вогні

Місяць, засиплений димним туманом,
Вмивається кров'ю і плаче слізьми,
Котиться круглий зачарованим колом
І споглядає на Землю віки.

Світить сьогодні ледь променем видним,
Сам проникає у мрії й думки.
Люди ідуть, зачаровані дивним
Колесом тайни в далекі світи.

Місяць червоним так рідко буває,
Він у тривозі, пливе на човні.
У хмарному небі зірки зустрічає,
Також заплакані кров'ю вони.

В цю хвилину, Бог посилає надію,
Дарує сподівання на вічне життя,
Заставляє усіх схаменутись в чеканні,
Оглянутись ще раз і не йти в забуття.

А ще довкола нічна прохолода,
Тіні розмиті гуляють довкіл,
На повнії груди вдихаю повітря,
Воно наче сиве, з туманом п'янить.

08.02.2018 р.

"Справжнє кохання схоже на привид — усі про нього говорять, але мало хто його бачив"
Франсуа де Ларошфуко

Сльоза, що падає в ріку

Крапля дощу, відбита в дзеркалі очей,
З сльозою котиться, стікає до ріки,
А ти на березі і крик лелечий,
Сонце вертає в небо мрії й синяви.

Коли стоїш у задумі, в чеканні,
А голубінь відблискує в руслі води,
Доля здається ніколи не зрадить,
Щастя буде вічним назавжди.

Кадри з життя летять перед очима
Із швидкістю сльози, що падає у вир,
Перше кохання, як серцева драма,
Рубець у слід лишає, мов потічок із гір.

Крапля дощу у сні зачарувала,
Дарує радість чистого чуття,
Повіки втомою й кришталевою водою,
Налились дрімотою вічного життя.

07.02.2018 р.

Твій промінь сонця

Сонце променем крокує
На світанні у швидкій ході,
А надія поки не вмирає,
Я знайду тебе в собі.

Це волосся, що горить, палає,
І до тла все просто спепеляє,
Душу в мені знову торкає
І з руки до долу локоном спадає.

Ти така чарівна, незвичайна,
І сльоза твоя горить вогнем,
Зорею променить, як тайна,
Росинкою, немов красним слівцем.

Віддзеркалюють небесну голубінь,
Очі образу твого у злеті,
Як два крила у магії твоїй
Летять в шаленій круговерті.

А погляд – він ясний, далекий,
Що навіть мрію здоганяє,
Зануритись, у ньому окунутись,
І заблукати, де краса гуляє.

08.02.2018 р.

Трагедія життя

Нестримний біль у серці не зникає
І добрий лікар – час також не помагає,
Лише із плином відрізку мого життя
Ще більше наростає і ятрить, і не минає.

Є ліки в світі, мабуть, чародійні,
Що душу виліковують, серце щадять,
Що мрію піднімають у гірські простори,
А звідти крилами лелечими парять.

Невиліковна рана, що давно сочиться
І ниє, і в неспокої вогнем горить,
Морозом знову покривається тріскучим,
Або під синім інієм в тумані ніч не спить.

Життя прожити у неспокої, терпінні,
У пошуках світла скрижалю, в забутті,
Випробування випало нести в темноті,
У сутінках знайти це світло у собі.

25.02.2018 р.

Схід сонця, що дарований мені

Лице вмиваю цвітом щастя й доброти
Із колоритом пісні у весняному вбранні.
Напитися не можу джерельної води,
Вона така дзвінка й холодна на світанні.

Добра чекаю в образі сонету,
Піднесення душі твоєї на крилі,
Летіти хочу ген до краю обрію,
Та маю лиш одне крило в житті.

Тому упав з вершини до Землі,
Одне крило згоріло полум'ям в борні.
Не покладаю я надії у спасінні,
Я не втрачаю віри в завтрашньому дні.

Стрічати буду вранішню зорю,
Усю чарівну, з місячним промінням,
Таку весняну з полиском траву,
Росу іскристу світанкову із сіянням.

На твоє крило зіпрусь в житті,
Полечу ще у заобрійні світи,
Ще зустріну обрій у безмежній сині
І схід сонця, що дарований мені.

15.02.2018 р.

Наша матінка Земля

Твоя прихильність, чистота думок,
Безмежна щирість у зізнанні
І неповторна, притаманна містиці казок,
Джерельна, кришталева мова солов'їна.

Безмежні далі української Землі
І люди, що вросли корінням в неї,
Злились в єдине ціле серцем навіки,
Козацьку славу честю здобували.

Ми діти нашої єдиної країни,
В цілому світі є одна така,
Лелеча пісня будить на світанні,
А як сідає сонце – золота роса.

Надію ти подарувала, істину зрекла
І простір весь відкрила для польоту.
Подарувала нам безцінних два крила,
Ти – наша рідна і кохана матінка Земля.

18.02.2018 р.

Прапор у небо злітає

Вітер хвилю полем розганяє,
Колосся додолу гне і гойдає,
Як пливе, аж за обрій сягає,
Потім прапором в небо злітає.

Синьо-жовті безкраї простори,
Нам даруються небом – віки,
Люди тут проживають правдиві,
В Божій вірі, мабуть, назавжди.

Тут верба в чистім полі стоїть,
Вітер гладить та ніжно ласкає,
Наче диригент з оркестром в цю мить,
Вітами гордо схиляє й керує.

Там джерело неспіваних пісень
Душею й серцем, тільки доторкнись,
Зійде на тебе благодать в цей день,
А вітровій несе мелодію у вись.

Така приємна аура у полі,
Веселка кольорами й барвами звела:
Безмежну широчінь, небесну голубінь
Й поля пшеничні з запахом зерна.

21.02.2018 р.

Життя майнуло вихором багаття

Журавлі летять над полем бою,
Де склали голови відважнії сини.
У небі клич у журавлиному строю,
А на Землі ридають рідні і батьки.

Душі відважних соколів зметнули,
Подались у заобрійні, незвіданні світи,
Звідтам вони у снах лиш приходили,
Такі ще юні і живі, із зоряної синяви.

Мати схилилася над рідним сином,
Як скеля, що нависла над рікою.
Лице закам'яніло від пронизливого болю,
Він в серці, що розколене бідою.

Батько над сином плаче у скорботі,
Прожив коротке, істинне життя,
Майнуло зіркою, що падає на небі,
Промчались вітровієм, вихором багаття.

Зложили крила юні, сильні патріоти,
Подарували нам усім своє життя,
За Україну вільну молодість віддали,
Щоб даль безмежна і цвіла Земля.

24.02.2018 р.

Сіяння полярної ночі

Знов пелена нам очі застеляє,
Полярна ніч довкола нас лягла,
Я не живу, лише поволі час гортаю,
Відведений мені, що доля надала.

Сивий мороз запанував усюди,
Скував і серце, душу, і думки,
Проблиск сіяння зоряного на роки,
Обмежив мрії наші назавжди.

Невже ми сонця не побачимо ніколи
І тільки спомин світлих наших днів,
Тримає нас у магії, в любові.
У чистоті думок і віщих снів.

26.02.2018 р.

Ніч піднімає штори

Ніч піднімає штори на світанні,
Із першим співом пісні солов'я,
Земля встеляється промінням у просторі
Чарівними нотами з репертуару співака.

Місяць по небу з гонором мандрує,
Зорі чарівні ген де-не-де блистять,
Від сну струмок прокинувся, блукає,
Дзвіночком краплі падають, сльозять.

Ехо розходиться довколами в тумані,
Торкається верхів'я сосен і смерек,
Частинки мли, іще нічної прохолоди,
Іскристою росою падають з дерев.

Зоря на сході небо заяскрила,
Зафарбувала кольором світання.
З палітрою усіх відтінків тут веселка,
Заполонила всім серця своїм сіянням.

Від неземного співу, що усюди лине,
Від променя зорі, що обрій вишиває,
Душа радіє і пісні свої співає,
На небі й на Землі і нас розвеселяє.

04.03.2018 р.

Крізь призму істини

Крізь призму нинішнього дня,
Непереможною є правда й сила,
Вектор у напрямку отої цілі,
Що була обрана давно єдина.

Промінь на волі є всесильний,
Ніхто не коригує його істину й мету,
Дарує нам цей погляд кришталевий,
Яким дістати можна мрію чарівну.

Світло добра яскравої і чистої зорі
Мандрує досі у космічному просторі.
Не гнеться спалах, думку обганяє,
Брехнею не буває віра щирая на волі.

Він вільний, він нестримний у меті,
У нескінченності він іскру досягає,
Свою надію в завтрашньому дні
Летить, наздоганяє, в небі зустрічає.

10.03.2018 р.

Ішов козак на війну

Очерет край берега ріки,
Непохитно на посту вартує,
Як на параді, чи в строю солдати,
Стоять, мов на чоті. Зоря смеркає.

Тінь тростини вітер гойдає,
Місяць на небі у своїй кареті,
В просторі між зірок гуляє,
Димить файку і пісень співає.

Ось сиві хмари світло застеляють
І небо не іскриться, як завжди,
Місяць в жупані, з чубом із папахи,
У вишиванці споглядає з висоти.

Рікою човен з парою мандрує,
Намисто ясне в дівчини блистить,
Парубка козацька шабля захищає,
Весла тихо плещуть і рікою йдуть.

Мандрівка ця – є проводи в дорогу,
Поскільки він відходить на війну,
Кохана оберіг подарувала дорогому,
Амулет на щастя й поцілунок у щоку.

"Повертайся, милий", – дівчина просила,
"Повертайся з перемогою й живий".
А сама сльозу з лиця змахнула,
Просила в місяця, щоби його провів.

Верба, що край села одна стояла,
Віти схилила низько до Землі,
Там колісниця із двома кіньми
Забрала воїна, лиш курява у полі.

В переживаннях, у надії, в сподіваннях
Минали місяці у вірному чеканні,
Знов літо краснеє прийшло в цвітіннях,
Коханого таки немає, а приходить в сні.

Молитву щодень за нього відмовляла,
Життя просила в Бога для рекрута,
Лихо відбулось, але не відало дівча,
Пораненим потрапив у ворожі пута.

Серце дівоче підказало – горе,
В дорогу вирушає, в надії на добро.
Знову у небі місяць ніч мандрує,
У просторі зірки рахує вже давно.

Дорогу місяць показав у темноті,
Рішучій і відважній юній мандрівниці,
За милим подалась у далі, в світ за очі,
Щоби його знайти, з неволі визволяти.

Це правда, в нас такі дівчата,
Такі кохані, милі, віддані і чарівні,
Такі в нас рідні сестри й матері,
Такий в нас рід жіночий, всі свої.

Закінчилося все поверненням з полону
Пораненого кулею у ногу козака.
Зустрів він дівчину свою, одну, єдину,
Вони вернулись жити до свого села.

Берег річки з тростиною й очеретом
І місяць знову з файкою димить,
Промінням поливає сосни і смереки,
І лодку з молодими, що край берега стоїть.

09.03.2018 р.

Щира віра

Завжди, щоби не трапилось в житті,
Надію мати, сподіватись і любити,
Потрібно волю понад все кохати,
В безмежній вірі поміж зорями літати.

Пливуть у небі клином журавлі,
Курличуть пісню, зграєю літають,
На крилах всіх лелек, які в дорозі
Надія, віра і любов мандрують.

На тебе дивлюся – із горем уві сні,
Як замість їжі ти ковтаєш сльози.
Згадай, як билось твоє серце навесні,
А зараз лише йдуть сніги й морози.

Щоб доля нас ніколи не цуралась,
Щоби безхмарна голубінь завжди була,
Основа всьому – наша щира віра,
В щасливе завтра щоби нас вела.

11.03.2018 р.

"Розуміння — початок згоди"
Бенедикт Спіноза

Зупиняємось у спокої, у мирі

Коли брат братові в запеклій боротьбі
Встромляє списа щоденно в спину.
Нема довіри в тяготах, в тривозі,
На всій Землі немає спокою, спочину.

Немає виходу із ребусу, розв'язки
І не існує відповіді на оцей кросворд.
Не хочуть розуміти суті запитання,
А гонор виставляють попереду думок.

За це, що суть збагнути не вдається,
Лавини горя треба пережити,
І ріки крові з гіркотою ллються,
А віз і нині там, його не зворушити.

Ми розумієм, що провини нашої немає,
У цьому, що почалася страшна війна,
Ми винні в цьому, що хотіли жити,
Що є Украйна і її Свята Земля.

Не бабуїни ми, не мавпи, не горили,
Щоби вирішувати силою чи бійкою усе,
Ми люди і повинні розуміти, знати,
Смерть близько, а вже після неї – все.

За вбивство буде кара незворотна!
Всі війни – миру добігають неодмінно.
Стоїть питання в цінності життя
З обох сторін? Але ж воно безцінне!..

12.05.2018 р.

Мереживо сніжинок

Сніг мете, пухом лягає,
Холодом думки встеляє.
Як зерном довкола засіває,
Спогади з дитинства навіває.

Він свою мелодію кружляє,
Він мозаїку збирає на Землі,
Поміж горами в танці вальсує,
Мережить сніг в ранковій млі.

А намисто знов складається в узор,
Між будинками доріжкою з канвою,
З переливом відтінку до хмар,
Застеляє і краплить соленою сльозою.

19.03.2018 р.

"Чоловік, здатний на вчинки,
приречений бути коханим"
Коко Шанель

Стріла Амура

Стріла летіла з гір високих,
Впущена серцем у далекий світ.
Чи попаде з любов'ю в сподіваннях,
В серце дівчини юних літ.

Вона стрімка, летить далеко,
Долає перешкоди наче мить,
Вражає ціль, хоча вона не близько,
Серце пробите, рана і болить.

Буває рана заживає швидко,
А інколи не гоїться впродовж життя.
Сочиться кров'ю з болем так давно,
Не пригадати вже з якого дня.

Буває так – стріла Амура
Потрапить зразу в свою долю,
Розійдеться ехом в пісні солов'я,
Душа співатиме чарівну мрію.

17.03.2018 р.

"Воістину, той, хто не цінує життя,
його не заслуговує"
Леонардо да Вінчі

Воскресіння Вічного Життя

Зброя, яка стріляє на планеті,
Невинні люди гинуть на війні.
Скільки убивць ще ходять по Землі?
Скільки гріхів не прощених у світі?

Яка чекає всіх небесна кара?
Невже є ціль буття у пеклі жити,
Довіку нести цю страшну покуту,
Надію втратити і потім сльози лити?

Цей світ, в якому ми живемо,
Спокус в єстві своєму меж немає,
Границі етики й моралі вже давно
Відкинуті й забуті, ось таке буває.

Коли життєвий шлях доходить горизонту,
Треба за скоєне складати звіт сповна,
Або вступає в дію Воскресіння суду,
Або приходить Воскресіння Вічного Життя.

17.03.2018 р.

Полум'я любові

Ріка вогню стікає водоспадом,
Зливним багаттям спалює й пливе,
Золою застеляє русло, попіл градом,
Сама у небо хмари диму шле.

Сажа літає, сиплеться невпинно,
Мов снігом завіває навкруги,
Вулканна лава вибухом угору
Підпалює і горизонт і всі стежки.

Невідомо, чи погасне цей вогонь?
Він палає, спопеляє душу,
А ти така чарівна у цей день,
Скорботу ти не бачиш й тугу.

Усе минеться у Земному часі,
Невпинно в вирій полетять роки,
Горітиме лиш полум'я любові
І щемний біль у серці назавжди.

08.03.2018 р.

Весняна надія

Із приходом весни, всім бажаю краси.
Всім безмежного щастя і долі,
Що буває у сні і буває в житті,
Вона схильна до тебе, в любові.

Зорі падають з неба в казковій порі,
Ще дарують сіяння і рими у серці.
Коли погляд у вічі – як спалах зорі,
Незрівнянна мелодія лине вгорі.

Як настане весна – миру всім і добра,
Співу чарівного, плеску Дніпра.
Зорі на світанку ще на довгі літа
І дитячого сміху на планеті Земля!

26.03.2018 р.

Любов, що володіє нами

Любов, що володіє нами – це є мить,
Або коли вона триває – це є вічність,
А хто життя своє дароване не цінить,
Не вартий, не заслуговує на милість.

Кохання, наче зірка біла у вогні,
Як падає в просторі – шлейф малює,
Ще довго хвилі залишаються у млі.
Як давній спомин, що мрію дарує.

Мить щастя, що майнула на очах,
І блиск вогню, що серце запалив,
Нестримна радість, випущений птах –
Невже це правда? – вільним полетів.

Цей птах літатиме довго в світах,
Буде світанки туманні стрічати.
Усе дароване йому в Небесах,
Кохання птах – знову буде співати.

Пісня, яка розлилася у чарах,
Коханням розквітає раз і назавжди,
Журчить в весняних бистрих водах,
І серце вміє слухати твої думки.

01.04.2018 р.

Слово – це краса і зброя

Чи словами можна гори малювати,
Як вершини стрімко в небо подались?
Білим снігом схили притрусились,
З блиском сонця в променях звелись.

Чи може сивий і димний туман,
Що клубиться в підніжжі сосен і дубів,
Мазками фраз, твоїм думкам,
Картина пишеться фарбами чистих слів?

Палітра барв і вічних кольорів,
На полотно лягає вибух відчуттів,
Ще мить – і аура лелечих чарів
Словом записана, як неземний мотив.

Чи словом можна ноти записати,
Якщо склади рифмуються в пісні,
І все життя в чарівному польоті
Звучить джерельним подихом весни?

Слово – це щит і є смертельна зброя,
Стоїть на захисті твого життя,
Слово – це воля, тайфунова хвиля,
Слово – це подих твій, це я.

Чи словом можна кулю наздогнати,
Що була випущена ворогом в бою?
Ще важче її цей політ спинити,
Коли стріляють в спину з "калаша".

Чи можна словом смерть намалювати,
Яка постукала до нього у житті?
Її очима краще просто не стрічати,
Вона одна тоді буде у забутті.

03.04.2018 р.

Сиві хмари хмурі і сумні

Хмари сиві над людьми,
У містах клубляться,
Вони хмурі і сумні,
Дощем поливаються.

А ще буває з громом,
Коли гряне блискавиця,
Небо світиться пожаром,
А за мить – темниця.

В цьому також є краса,
Як душа на волі,
Нема сили нас злякати,
Щоб були в неволі.

А дощів стрімкі потоки,
Наче думи розійшлись,
Понесли всі свої води,
Кудись грози подались.

26.11.2017 р.

Дзвін світання в полоні кохання

Навіяні мрії спустились з небес,
Омріяні тихими, чистими снами,
У полі безкрайньому стелиться час,
Холоднії роси і димні тумани.

А ще рано-вранці, як промінь летить,
Перший промінчик із дзвоном світання,
Калина із цвітом граційно стоїть,
Опущені вії в полоні кохання.

Коли надвечір'я і зорі горять,
Палають яскравим магічним бажанням,
Цнота вродлива й вогнями блистять
Незвідані далі – прощанням, зізнанням.

Так роки минають, віки і уже
Не стримати вічність в пориві, меті,
Вона покидає нас, але це не все,
Чекають ще весни і злети в житті.

10.04.2018 р.

Провидіння й карма

Кажуть кохання буває в житті,
Коли феромони зійшлися в тобі,
Якщо біохімія й гормони твої
Співпали з коханою, лише тоді.

Та ні, бо любов – це велика загадка,
Чекати не треба, щоб хтось полюбив,
Любити потрібно самому і сильно,
Поряд він буде, хто серце зігрів.

І все, що стається, як плинуть роки,
Зустріч з коханою доля твоя,
Що відбулося чи трапилось з нами,
Це провидіння, призначення й карма.

10.04.2018 р.

Пурпурові вітрила

Вітер дує в потужне вітрило,
Чутно плескіт припливу води,
Хвиля стелиться берегом вільно
У мандрівці життям і на поклик сльози.

Там, у сні, де тумани гуляють,
Де імлу ріже бортом судно,
Пурпурові вітрила магічно зникають
В морі синім, де парѝть молоко.

Ліг на курс на світанку вітрильник,
Лише сонце торкнулося гроту-щогли,
Вітру лайнер вдихнув мандрівник,
Під парами пішов у далекі світи.

У незвідані далі в безмежному морі,
Піснею відпливає, лелекою полетить.
Водою , як в хмарах у чистому небі
Голубінь легкокрила красою манить.

14.04.2018 р.

Цвіт весни і квіти долі

Нестримна буває душа у коханні,
Квіти займаються дивним серпанком
Шлють десь далеко в терпінні, чеканні,
Сигналять промінням, чарують світанком.

А ще так буває, як з неба вона,
Одна і єдина, надія і сила,
Прийшла у розсвітній ранковій зорі,
Навіки у тебе вселилась стокрила.

А ще, як весна в тобі розцвіла,
Магнолія в серці твоїм поселилась,
Піснею лине, вальсує краса,
На крилах любові з тобою зустрілась.

А як розквітає весь цвіт навесні,
Рожевим і білим килимом на волі.
Вітер гойдає і хилить тонкі
Віти, що всипані квітами долі.

17.04.2018 р.

Твоя провина

Не тіштесь дарма, що неправду сказали,
Як нею змогли обдурити когось,
Вона неодмінно повернеться з болем,
Ще більшою кривдою, що скоїв комусь.

Нещасна людина, що злодієм стала,
Не знає сама продалася кому?
Чи душу у пекло заклала в безсиллі?
Чи зрадила істину, правду Святу?

Хто скоїв нещастя, хто зрадив собі?
Завжди зупинитися можна у дії,
Та інколи слово, гостріше як шабля,
Рубає з плеча, бо є сказане в гніві.

Немає на світі такої провини,
Не було гріха ще такого й біди,
Щоби не пробачив в своїй доброті
Всевишній Господь всі проступки твої.

Потрібно задуматись, мов уві сні,
На хвилю спинитись, покаятись в собі.
Все зло, що творилось без серця і віри,
Щоб зникло навіки, згоріло в вогні.

Життя є коротке та цінне воно,
Не цінять його лише дурні і блазні.
Воно нам дається так рідко – це благо,
Це витвір Творця, це чудо на небі.

Усі ми своїй поклоняємось долі
І просим добра, але тільки собі,
Не молимось ми за здоров'я й любові
Не просимо в Бога всім щастя в житті.

21.04.2018 р.

Ріка життя

Міняються нестримні колорити,
Всі вподобання, моди і смаки,
Незмінною є тільки віра щира,
Віра в кохання, в істину і ти.

Минає час у плині змін в чеканні,
В одвічній боротьбі від самоти,
У дивних росах, в промені світання,
Правдивою в житті є тільки ти.

Немає іншої у світі долі,
Окрім цієї, створеної власноруч,
Ми є творцями на своєму видноколі,
Є власники майбутнього, ми його велич.

Обов'язково прийде твій зірковий час,
Наступить ще твоя чарівна мить.
Ріка життя – учитель для всіх нас,
А ми є піснею, що в просторі летить.

22.04.2018 р.

Над хвилею моря

Над хвилею моря, де мрії кружляють
І сила, що піну штовхає у даль,
Вона є одна, неповторна ця мить,
Одвічна, чарівна краса "пектораль".

Феєрія танцю і срібного бризу
В надводних просторах у пісні летить.
Із променем сонця і магії блиску
Нестримно крокує, біжить і парить.

І шум, що малює картину припливу.
І аура пензля, палітра фарбів,
Дарують полотна у стилі морському,
У чаші лазурній небесних світів.

І цей океан, що у висі гуляє,
І хмари купаються в морі, любові.
Дивиться в дзеркало, мов промовляє,
Як сльози у щасті – дощі проливає.

21.04.2018 р.

Вбитий на чужині

Опустила дивні коси
Дівчина у річку,
Намочила течією трохи
Вишиту сорочку.

А вода стрімка шукає
Долі неземної,
Для чарівної любові,
Вічної, одної

Сльози падають невпинно
З гіркотою в провині,
Не повернеться вже милий,
Вбитий на чужині.

У воді холодній коси
Впущені у воду,
Сплетені з коси дівчини
Обереги роду.

В пам'ять за своїм коханим
І палким стражданням,
Коси дивні назавжди
Обрізала з прощанням.

28.04.2018 р.

Слід від сльози

Золоті у хвилях локони волосся
Спадають на плече і непомітно так,
Коли ти повернула голову – здалося,
Що очі вразили у серце – це був знак.

Вони такі блакитні і привітні,
З іскринкою в єстві своєму, чуть такі,
Вони глибокі, неземні, у своїй долі,
В яку, як в пісню солов'я, закохуються всі.

На вітрі, по щоці, впала сльоза,
Із блиском променя ранкової зорі,
А слід, що залишився від краплини,
Я витер дотиком щоки своєї.

29.04.2018 р.

Неприступна фортеця

Твоє серце – це вічна скала,
Неприступна, крута і висока,
Там за хмарами, де ти одна,
Ти буваєш правдива й далека.

Я твій погляд в промінні шукаю,
Такий милий, жаданий мені,
Я не бачу його, чомусь знаю,
Серцем дивишся ти в слід мені.

Я поряд з тобою – не бачу тебе,
Лиш серцем своїм відчуваю,
Як з тої гори, що піднялась уже,
Джерела стікають кришталю.

У хмарах душа, як гора у тумані,
Не видно довкола, усе в сивині,
Здалека промінчик, немов уві сні,
А думи в собі у любові, в вогні.

29.04.2018 р.

Арлекін у масці

На криші поселився сам Міхо,
Із роду він самого швілі.
Не хоче пригати із даху на сукно,
І в бак з сміттям не лізе на подвір'ї.

Він хоче їздити постійно за кордон,
Ще краще бігати туди-сюди,
Хоче навчати всіх, мов Туллій Цицерон,
А думати не получається допоки.

Усе, що сказане – гармонії немає,
Не клеїться, без змісту і мети,
Він говорити вже навчився добре,
Та звідки гроші в нього на такі "фінти"?

Усе це жарти, або є нестерпна лють,
До України, нашої держави.
Або наказ сусідів, що "бояришніка" п'ють,
Або здоров'я похитнулось, або зачарували.

Щасливої дороги, але краще прощавай,
Не попадайтесь на дешевий фокус.
Життя його у боротьбі безглуздій,
Минає, наче йде до горизонту парус.

Він зникне, разом із кремлем,
Забудуть скоро, що були москвини.
Хіба можливо, коли важко усім нам,
Вставляти ніж у спину України?

28.04.2018 р.

Фортуна у вірі

Я хочу знову в сні тебе стрічати,
Моя фортуна, чиста, як сльоза,
Така жадана у думках і щира,
Не зраджувала ти мене сама.

Коли торкнешся чарами крила,
Гармонія в житті заволодіє зразу,
Наче струна у серці ожила,
Знову звучить, співає серенаду.

Я знаю, віра наша сильна і тверда,
Дає нам шанс ще раз піднятись,
Не тільки в мріях, а в істині добра,
Сягнути до вершин, потім забутись.

29.04.2018 р.

Я дякую

Я дякую тобі за чисте сонце,
Яке горіло цілий Божий день,
За прохолодний і легенький вітер
І за грозу у цей звичайний будень.

Я вдячний за червоне поле маку
І за волошки в полі, за ріку,
За ліс високий і стрімку смереку,
За горизонт далекий і зорю.

За поле житнє і струмок дзвінкий,
За небо голубе, вечірній захід,
І за чарівний сміх усіх дітей,
За тінь у мандрах, що лягла на схід.

За згоду мовчазну, за тиху мову,
Я дякую за сивий іній і туман
На озері, що вкрилось молоком
І плескіт променя вечірнього – дурман.

Наступить час, прийде ще мить одна,
Можливо там є тільки самота,
Відкриє книгу, де є істина одна
І все почнеться з чистого листка.

01.05.2018 р.

Роздуми на тему...

Саме життя несправедливе і цинічне, грубе й жорстоке. Не терпить на своїх теренах зманіжених пестунів долі. В молодості, коли ми зростали, здавалось що так буде завжди, довкола всі рідні й друзі, котрі бажають тобі і родині лише щастя й добра.

Коли ми дорослішали, поступово рожеві окуляри спадали, а перед нами повставав світ жорстокий і нетерпимий, переповнений постійними викликами долі і випробуваннями.

Теперішній світ без окулярів – це постійна боротьба за виживання, в якому інколи навіть немає місця добру, щастю людському та щирому коханню.

Сама поезія допомагає особисто всім побачити світ чистішим іріднішим, оскільки вона є наслідком, суттю від побаченого, відчутого.

Доведено, що особисто ми здатні матеріалізувати свої думки, марення, бажання. Прикро до сліз буває, коли глибокі переконання з нагального питання – такі очевидні і не потребують доказів, або свідчень, а в житті все повертається чомусь "з ніг на голову", і пояснень цьому немає.

Хочеться завжди відстоювати правду, бути суддею у всіх спірних питання, та вирішувати завжди на користь потерпілого, або бідного. На жаль, у житті все інакше, немає оберегу від нещастя, від усіх хвороб. Доводиться самому бути "каменярем" та прокладати свій шлях, дуже часто він буває тернистим.

Не помічаючи цього ми самі в своєму житті поступово стаємо диктатором удень і вночі, збереглась у мене ненависть до лукавої зради, заздрості та нетерпимості (деструктивні риси будь-якого характеру).

Потрібно пам'ятати, що сама війна – є порохом зла, його сірником, який може спалахнути кожної миті з ще більшою інтенсивністю.

Неприпустимим є тримання образи – це створює грішну круговерть, і людина сама себе заганяє в стан, на жаль, з якого немає виходу, а ненависть породжує конфлікти, – часом війни і порожнечу.

Коли ми звинувачуємо когось в проблемі, яка вже трапилась, яка відбулась і потребує негайного розв'язання, винуватим, зазвичай, завжди є керівник. Весь свій гнів ми скеровуємо на нього, забуваючи, що це ми дозволили йому керувати саме так, поводитись з нами, як він цього захоче, бо стараємось вгодити, ніколи не відстоюємо своєї думки чи правоти.

Це з нашої добровільної чи мовчазної згоди завжди приходять на роботу ці горе керівники, які також підневільні і виконують розпорядження вищого керівництва. Дивний ланцюжок, який ніколи не рветься і всіх влаштовує? "***Немає рабства ганебнішого за рабство добровільне***" (Сенека).

Наші асоціативні відчуття за своєю природою є системними, багаторівневими. За метафоричне мислення людини відповідають асоціативні відчуття, кожна людина унікальна, вона здатна відчувати мелодію у пластиці, бачити різнобарвну палітру кольорів навколишнього світу, колорит самобутності, його тональність звучання в асоціативному сприйнятті барв, яке є особливістю тільки цієї особистості.

Кожен художник, митець, поет, філософ тощо, коли пише твір – прагне віддзеркалити зовнішній світ, записати його майбутнє таким, яким він є у цей час. На жаль, це неможливо. Ні один літературний твір не спроможний відобразити "кальку" повноти навколишнього світу.

Лише людина може на емоціях відчувати своє минуле і трансформувати його в сьогодення. Ми здатні відчувати дихання часу, його осмислювати, жити реальністю. Тому вдосконалення кожної людини – процес постійний і невпинний, який відбувається без нашої волі і згоди.

Поезія завжди зупиняється між реальністю сприй-няття і витвором автора, що також ніколи не може бути граничним і абсолютно вичерпним, внаслідок чого і народжується повнота емоційних прагнень, що реалізує модель літературного твору, його насиченість і особливість.

Час, реальність і свідомість – різні стани людини, що пов'язані між собою міцною стрічкою в поезії, і в кожному вірші закликають до власних роздумів і переживань.

Коли розробляється тема в поетичному доробку, кожен автор старається бути максималістом у своїй "поетичній сповіді". У кожному творі, на мій погляд, автори намагаються бути новаторами, початківцями власних ідей і часто наступний вірш – є початком і завжди вносить щось нове.

В нерозвинутій єдності самої стихії, емоційного стану людини, виплеску енергії, можливо стресу, народжується довершений малюнок поетичного прояву, що згодом лягає в основу задуму віршованого ескізу, рисунку і самої поезії.

Сперечається реальність з нами та з внутрішнім виміром обраного шляху – вектору нашого розвитку. Інколи втрачаються реалії наших сподівань, гіркота відчуттів сьогодення перевищує усі мрії, а шляхи, що ведуть додому, "заросли тернами", як пише Т. Г. Шевченко у вірші "Думка".

Нашим порятунком долі є душа правдива. Людська натура і навколишній світ самобутні, в них на контролі перебуває така риса нашого характеру як осуд. Сама поезія не називає точного часу і не вводить людину в наперед задумані рамки для обмеження вільного польоту думки, навпаки, всіляко стимулює процес творчості і гостроти сприйняття твору.

Я знаю, впевнений, я пророкую,
Цей вірш народжений у Вірі, в чистоті,
Все стліє в війнах і у боротьбі,
А він відродиться у часі і в мені.

Краса ніколи крила не загубить,
Не втратить дар польоту й волі,
Сонце ніколи зорі не затьмарить,
Ні твої очі з поглядом любові.

19.05.2018 р.

Природа матеріалізується в нас самих, час, який минає, стає реальністю, природним дощем, снігом, сонцем. Через відчуття, пережиті в емоціях чи в сюжетах – людина ототожнює себе з вічністю, розуміючи, що час спливає, а природа є символічним простором, в якому ми змінюємось.

Людська думка часто міняє свій одяг, вбрання, свої звички. Саме поезія може стати олімпом, на який буде рівнятися думка – така часом непостійна і невблаганна.

В своєму житті вартує прислухатись саме до цих слів і рекомендацій, якщо вони послуговуються думці, а думки бажають добра і є істиною, яка так часто використовується в протилежному, а людям для лікування потрібні гіркі ліки та їдка правда.

Якщо є хоч найменша змога заглянути у наш героїчний спадок з минулого і наша пам'ять постає образами із далекого і ще недавнього минулого, ми неодмінно утверджуємось у правоті обраного нами шляху в сьогоденні, підсвідомо наповнюючи його героїкою та естетичною привабливістю наших пращурів. Вернутися в минуле, кажуть, неможливо, але поезія для цього й існує, щоби не втрачати відчуття реальності, з легкістю побувати в минулому та зазирнути в майбутнє.

Сергій Задорожний

Післямова

Шалений ритм життя і прогрес в усьому, саме в цивілізації "поглинає" людину, оволодіває нею все більше, тому і не залишається для неї вільного простору, де вона могла б залишатися сама з собою на одинці. Можливо, поезія – одна із небагатьох засобів, яка може етапувати в минуле, вчорашнє і майбутнє.

Не завжди припадають до вподоби людям поетичні рядки, не завжди асоціативне мислення дозволяє даному індивідуму перебороти свою скутість і "відпустити" себе у вільне плавання, на волю. Поезія здатна знаходити в людині позитивні моменти, покликана відкривати всі можливі грані характеру особистості.

Я гадаю, що на майбутнє, вже ніколи не буде замовної поезії – на кшталт "трактор в полі дир, дир, дир – ми за мир". Оскільки, примусити себе писати поетичні рядки на задану тему – неможливо. Я говорю про себе. Поезія – це стихійний процес, який народжується інколи несподівано для самого себе та не завжди перекликається з його первинним задумом.

Наша підсвідомість періодично посилає нам відлуння з минулого, оскільки повернути його не можливо, а краса простору наповнюється приємною для нас гармонією в цінностях життя із нашої буремної молодості. Нажаль, в нашій історії XX–XXI століття виник вакуум національної культури, вона безбожно знищувалась під керівництвом червоного сусіда. Геноцид українського народу, етноцид нашої нації продовжується не менше останніх трьох століть. Були зруйновні етичні засади, основи відносин, етика і мораль. Відносини між людьми формалізувались, вся комунікація людей – це лише формальні поздоровлення, вони не хочуть перейматися проблемами інших. Люди перестали дивитися один одному в очі і бачити там душу, яка потребує негайного лікування і допомоги.

Потрібно не забувати, що людина робить себе великою протягом всього свого життя своїми добрими і шляхетними вчинками.

До скорої зустрічі.
З повагою.

Автор висловлює щиру подяку усім,
хто допоміг у виданні цієї книжки.

Зміст

Передмова 4

Народжені вільними 6
Журавлиний клин у полі 7
Го́ри! Го́ри! 8
Райдуга щастя 10
Серпанок світанку 11
Куплети кохання 12
Вітер і хвиля в морі 13
Клин вбито... 14
Львівська кава 15
Злива почуттів 16
Зірка щастя у Львові 17
Я повернусь в твої мрії 18
Поле спочину 19
Дзеркальна вода 20
Земля рідна – цариця 21
Сосновий ліс 22
Обрій 23
Дорога в надії 24
Опалий лист 25
Пропозиція є 26
Помста й заздрість 27
Осіння музика 28
Підкова на щастя 29
Гармонія лісу 30
Шана вічному герою 31
Дорога 32
Світанок обрію на зорі 33
Перемога над стихією 34
Чай на столі... 35
Верба схилила віти... 36
Зоряний океан 37
Окропився сніг багряним... 38

Бутоньєрка у петлиці....39
Симфонія осені....40
Лі-лі Пу 42
Не продається батьківщина. 43
Нестримний плин часу 44
Пригорща хвилі Дніпрової 45
Вітер гуляє....46
Приречена нація....47
Стукіт дятла 48
Доля іде назустріч....49
Осінь прийшла 50
Спогади з дитинства....51
Муха і джміль....52
Звук тишини у полі....55
Porsche....56
Дощ весною....57
Квіти цвітуть....58
Повстаньте в собі! Схаменіться!....59
Весна із колоритом відчуттів....60
Я іду до тебе 61
Спокій осінній 62
Мелодія акордеону у Львові. 63
Мати Україна 64
Українка і доля....65
Муха-контрабандистка....66
Зими між нами не було 68
Осінь завітала....69
Церковний дзвін у Львові 70
Коли піднімається вуаль 71
Віщі сни збуваються....72
Гицлі з москви....73
Сповідь Свята. Причастя....74
Дзвін сльози....75
Розподіл....76
Полум'я вічності....77

Твоя доля....78
Моя стежино....79
Симфонія зими....80
Місячні чари....82
Легкокрила сивина....83
Лист у дзвоні зорянім....84
Очі закохані....85
Перша сивина....86
Оберіг роду....87
Передзвін мелодії в душі....88
В часовому вимірі....89
Туга за сином мого народу....90
Зорі в небі чарівні....92
Хвиля в морі....93
Голос сонця....94
Симфонія з гір....95
В зорянім тумані....96
Наші роки летять....98
Львів – щасливе місто....99
Паралельний світ....100
В горобини крила журавлині....101
Заслання довжиною в життя....102
Серце в полоні зими....103
Сокіл в небо зоряне літав....104
Сніг кружляє невпинно....105
Небо розкололось....106
Поле тюльпанів....107
Хвиля удачі....108
Мелодія душі....109
Символ віри....110
Місяць в вогні....111
Сльоза, що падає в ріку....112
Твій промінь сонця....113
Трагедія життя....114
Схід сонця, що дарований мені....115

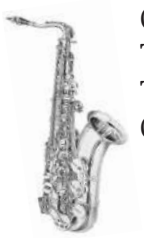

Наша матінка Земля ... 116
Прапор у небо злітає ... 117
Життя майнуло вихором багаття ... 118
Сіяння полярної ночі ... 119
Ніч піднімає штори ... 120
Крізь призму істини ... 121
Ішов козак на війну ... 122
Щира віра ... 124
Зупиняємось у спокої, у мирі ... 125
Мереживо сніжинок ... 126
Стріла Амура ... 127
Воскресіння Вічного Життя ... 128
Полум'я любові ... 129
Весняна надія ... 130
Любов, що володіє нами ... 131
Слово – це краса і зброя ... 132
Сиві хмари хмурі і сумні ... 133
Дзвін світання в полоні кохання ... 134
Провидіння й карма ... 135
Пурпурові вітрила ... 136
Цвіт весни і квіти долі ... 137
Твоя провина ... 138
Ріка життя ... 139
Над хвилею моря ... 140
Вбитий на чужині ... 141
Слід від сльози ... 142
Неприступна фортеця ... 143
Арлекін у масці ... 144
Фортуна у вірі ... 145
Я дякую ... 146
Роздуми на тему ... 147

Післямова ... 151

Задорожний, Сергій Степанович.
За 12 **Народжені вільними** : поезія / С. С. Задорожний. – Львів : СПОЛОМ, 2018. – 156 с. : іл. – ISBN 978-966-919-377-3.

Назва цієї збірки – красномовна, адже українці – це волелюбний народ, який ніколи не буде торгувати своєю свободою, що більше, готовий воювати, відстоювати в боротьбі свою незалежність.

Поезія надихає, занурює людей у реальний і космічний час, повертає їх до психології та філософії образу, створеного автором у сюжеті вірша.

Для широкого кола читачів.

УДК 821.161.2

Літературно-художнє видання

ЗАДОРОЖНИЙ Сергій Степанович

НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

Поезія

Авторське редагування
Комп'ютерне верстання – Роман ЦУРКАН
Відповідальний за випуск – Олег ДУК

Підписано до друку 22.05.2018 р.
Формат 60х84/16. Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 9,07. Зам. № 65/21-05.

Видавництво "СПОЛОМ". 79008 Україна, м. Львів, вул. Краківська, 9.
Тел. /факс: (380-32) 297-55-47. E-mail: spolom_lviv@ukr.net.
Свідоцтво суб'єкта видавничої діяльності:
серія ДК, № 2038 від 02.02.2005 р.

Друк ФОП Гуменецький М. В. 81630 Львівська обл.,
Миколаївський р-н, с. Гонятичі, вул. Польова, 10.
Свідоцтво фізичної особи підприємця:
№ 083613 від 18.08.2008 р.

Львівська обласна клінічна лікарня
сайт: www.hospital.lviv.ua
ел. скринька: lokl@ukr.net
моб.: 097-340-64-78.

Сергій Задорожний

працює лікарем Обласної кланічної лікарні, Обласної консультативної поліклініки.

Це вже четверта збірка: перша – ”Душі джерело” – видана 2015 р.; друга – ”Тихий дзвін” – видана 2016 р; третя – ”Сповиті полум’ям” – видана 2017 р.

СПОЛОМ